கலைஞர்
மு.கருணாநிதி

சிறுகதைகள்

ஒருதலைக் காதல்

கலைஞர்
மு.கருணாநிதி

திருமகள் நிலையம்
55, வெங்கட்நாராயணா ரோடு,
தி. நகர், சென்னை – 600 0017.

நூல் விவரம்

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1998

உரிமை : தமிழ்க்கனிப் பதிப்பகம்

பக்கங்கள் : 95 + IV

பேப்பர் : ஜே.கே. மேப்லித்தோ 80 G.S.M.

விலை : ரூ.24.00

புத்தகம் வெளியிடுவோர் : திருமகள் நிலையம்,
55, வெங்கட்நாராயணா ரோடு,
தி. நகர், சென்னை - 600 017
தொலைபேசி : 4342899
தொலைநகல் : 91-44-4341559

கணினி அச்சு : முத்து கிராபிக்ஸ்
4/1, சீனிவாசநகர்,
ஆவடி, சென்னை - 600 071

பதிப்புரை

சங்கத் தமிழ்த்தாயின் மணிவயிற்றில் பிறந்த ஒருதலைக் காதல் எனும் ஒப்பரிய கவிதை நூலைத் திருமகள் நிலையம், பெருமையோடு தமிழ் மக்களுக்கு விருந்தாக - விருதாகப் படைக்கிறது!

ஒருதலைக் காதல் எனும் இந்தக் கவிதை நூலில் மூதறிஞர் கலைஞர் இருக்கிறார்.

அவரது பேனாமுனைப் பேராற்றலை விமர்சிக்க - வியந்துரைக்க இன்னொரு கலைஞர் அவர்கள்தான் பிறந்துவர வேண்டும்.

இந்த நூலில் காணப்படுவது போல வாழை மரங்களை வைரம் பாய்ந்த தேக்குகளாக்கிக் கோழைகட்கும் முதுகெலும்பு வழங்கும் வல்லமை ஒருதலைக் காதல் நூலின் வைர வரிகளுக்கு உண்டு.

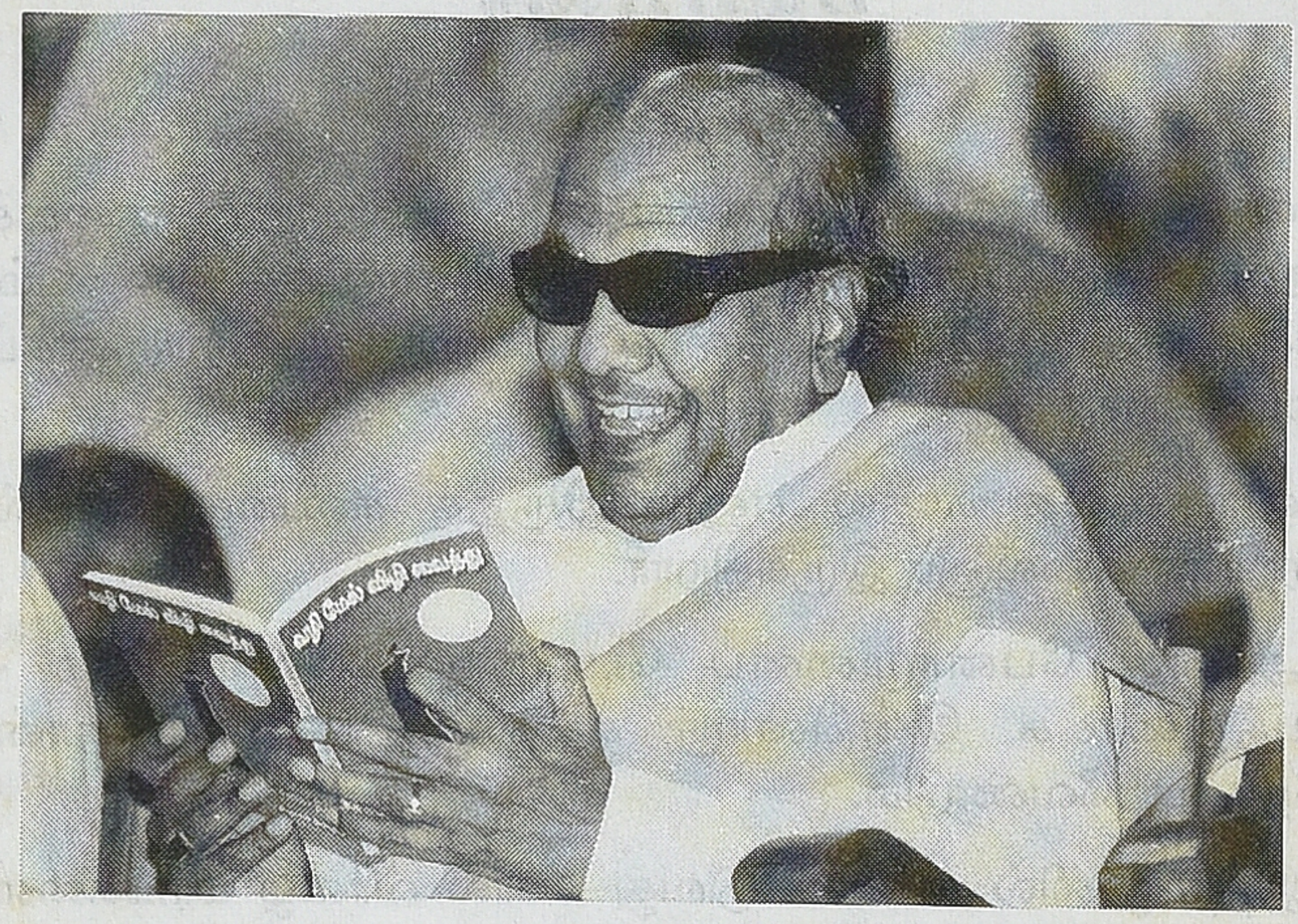
இந்தக் கவிதை நூலை வெளியிடும் உரிமையை எங்கள் திருமகள் நிலையத்திற்குப் பெருநோக்கோடு வழங்கிய தமிழ்க்கனி பதிப்பகத்திற்கு எங்கள் வறிதக நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

அன்புள்ள,

அ. இராமனாதன்

திருமகள் நிலையம்

சென்னை - 17

தமிழினத்தலைவர்
கலைஞருக்குப் பவள விழா!
தலைவணங்கி வாழ்த்திப்
பெருமையடைகிறது,
திருமகள் நிலையம்!

ஓருதலைக் காதல்

கற்கண்டுத் தமிழில் கவிதைகள் வடிக்கும்
நற்கண்ணை என்றொரு பெண்பாற் புலவர்,
இகம், பரம் என்று பாடல் இயற்றிக் கொண்டிராமல்
அகம், புறம், நற்றிணை எனும் சங்கத் தொகுப்பில்
கனகமணிகளாய்ப் பதித்திட்ட பாடல்கள் ஆறு - அவை
காதற்கனிகளைப் பிழிந்திட்டக் கவிதையின் சாறு!

அந்த ஆறு பாடலுடன்;

காவற்பெண்டு எனும் மறக்குலத் தாயொருத்தி
களம் சென்ற மகனைப்பற்றி வினவிய கன்னியிடம்,
புலியிருந்த குகையிதோ எனப்பூரிப்பு பொங்கக்கூறி,
புறப்பாட்டு ஒன்றைப் போர்ப்பாட்டாய் இசைத்ததையும்,
அந்தத்தாய்தான் **பெருநற்கிள்ளி** யெனும்
சோழப்பெருமகனைச்
சொந்தத்தாய்போல வளர்த்த செவிலித்தாய் என்பதையும்
கிள்ளியின் அழகு, ஆற்றலில் மயங்கி - நற்கண்ணை; அவனை
அள்ளிப் பருகுதல்போல் கனவுலகில் மிதந்ததையும்,
பெருநற்கிள்ளியின் பேராண்மையினை - கவிப்
பெருமான் **சாத்தந்தையார்,** பீடுநடைபோடும்
புறப்பாட்டாய்த் தீட்டிப்
புகழ்மாலை சூட்டியதையும் - சற்று

2 ஒருதலைக் காதல்

ஆழமாய்ச் சென்று ஆய்ந்து நான் படித்ததாலே
ஆலுக்கு விழுதெனவே ஒரு கற்பனை தோன்றிற்றெனக்கு!
நற்கண்ணைக்கு நற்கிள்ளிமீது தாவியெழுந்த காதல்,
பொற்கிண்ணத்துப் பாலாய்ப் பொங்கித் தரையில் வழிந்த
கதையை,

'ஒருதலைக் காதல்' எனும் சிறு தொடரோவியமாய்க்
குறுங்காதல் காவியமாய்ப் படைக்கின்றேன்: படித்துச்
சுவைத்திடுக!

♦

பச்சைப் பட்டாடை உடுத்திக் கச்சையுடன்
பரதமாடும் பருவமயில்போல - கழனியிலே
பயிர்கள் ஆடும் வளமிகு சோழநாட்டின்
பழங்காலத் தலைநகராம் உறையூரின்கண்
வீரைவேண்மாண்வெளியன் **தித்தன்** என்பான்
வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ் வீற்றிருந்து,
தாரை வார்த்தபடியிருந்தான்; அரசின் பெருஞ்செல்வத்தைத்
தபோதனர் நடத்துகின்ற வேள்விக்கும் யாகத்திற்கும்!
''தமிழ்மரபுக்கு இது ஏற்றதல்ல,'' என்று அவன் மகன்
தடுத்து நின்று அதனைத் தொடர்ந்து எதிர்த்தும் வந்தான்.

சோழவேந்தன் தித்தனோ; தன்மகன் பெருநற்கிள்ளி
சொல்லுகின்ற கருத்தையெல்லாம் புறக்கணித்து
அறியாக்குழந்தை; நோய் போக்கும் கசப்பு மருந்தின்
அருமை தெரியாமல்

அதனை அருந்திட மறுத்துத் தட்டுதல்போல நற்கிள்ளியளித்த
நல்லுரை எதனையும் ஏற்றிட மறுத்து,
நாட்டின் செல்வம் வாரியே இறைத்தான்.

4 ஒருதலைக் காதல்

‘‘அரசு கருவூலத்தை நிரப்புவது குடிமக்கள் வேலை!
அவர் வாழ்வைத்
தரிசு நிலமாக்கி இதயத்தில் செருகுவதோ வேலை?
கொற்றவர்க்கு அழகு குடிதழுவிக் கோலோச்சல்;
கொள்கை அற்றவர் செயலோ நல்ல குறிக்கோளுக்குக்
கொள்ளிவைத்தல்!
பாலும் தேனும் பசுநெய்யும் குடம் குடமாய்த் தீயிலூற்றிப்
பலியாக ஆடு, மாடு, குதிரையெலாம் வெட்டி வீழ்த்தி,
அவிர்ப்பாகம் பெறுவதற்கு யாககுண்டங்கள் வளர்த்துத்
தவமிருத்தல்
‘அன்பே கடவுள்’ என்னும் தத்துவத்தின் அடிபீடம்
ஆட்டுகின்ற செயலன்றோ?’’
எனக் கேட்டுத் தடுத்தான் கிள்ளி!

‘‘நாடாளும் மன்னன் நான் எனை எதிர்த்து என்மகன் நீயே
நாத்தழும்பேறி நாத்திகம் பேசுவதோ? உன்
நாவை அறுத்து நாய் நரிகளுக்கிடுமுன்
நடந்திடுக நாட்டை விட்டு!’’ என ஆணையிட்டான் தித்தன்!

‘‘இன்றே பிரிகின்றேன் எனைப்பெற்ற உறையூரை;
ஆனால் மன்னா;
ஒன்றே தெய்வமென்றும் அதற்கு உயிர்ப்பலி
வேண்டாமென்றும்
நான் கூறியதை நாத்திக மென்கின்றீர் - நீரோ;
வான்மீது தொங்குவதாய்க் கூறுகின்ற சொர்க்கம் காண
வையகத்தை நரகமாக்கி வதைக்கின்றீர் உயிர்களையே!
பித்தனையும் தெளிவிக்கக் கூடும்; ஆனால் என் தந்தையாம்
தித்தனை இனித் திருத்தல் இயலாதென்ற முடிவோடு
போகின்றேன்’’ என்று

பொற்கோவாம் பெருநற்கிள்ளி உறையூர்விட்டு
முக்காவல்நாட்டு ஆமூர் சென்றான்! அக்கணமே
சொற்கோவாம் சாத்தந்தையெனும் புலவர் பிரானும் சோழன்
முன்
நிற்காமல் கிள்ளியினைப் பின்தொடர்ந்தார்.

அரசிளங்குமரனே கொண்ட கொள்கைக்காக
அரியாசனம் துறந்த பின்னர்,
அவைப்புலவர் பதவியது அற்பமென எட்டித்தள்ளி,
தமிழ்க்குலத்தின் மானம், வீரம், பண்பாடு, மரபு
தாழாது காப்பதற்குச் சூளுரைத்துக் கிள்ளியின் அருகிருந்தார்.

♦

முக்காவல் நாட்டு ஆமூரில் ஒருநாள்
முரட்டு மல்லன் ஒருவன் தோள்தட்டி ஓடிவந்து,
''என்னை வென்றிடுவார் யாருண்டு இவ்வூரில்?''
என முழக்கி அறைகூவல் விடுத்ததோடு - தன்முன்னே
நிற்கமுடியாமல் அவ்வூரார் தோற்றுவிட்டால்
முக்காவல் நாடு முழுமையும் தனக்குரிமை ஆகு''மென்றான்!
நாட்டுடைத் தலைவன் அதுகேட்டுப் போர்நடை
போட்டு முன்வந்து - அந்தக்
காட்டெருமை மனிதனை மற்போரில் வீழ்த்தமுயன்று
தோற்றுவிட்டான்!

''ஆமூர் இனிமேல் வெற்றிபெற்ற தனக்குத்தான் உரிமையென்று
ஆகா! ஊகு!'' என்று கத்திய மல்லன் முன்னே,
விண்ணில் நட்சத்திரமொன்று வீழ்கின்ற வேகத்தில்
மண்ணில் ஓங்கி உதைத்தவாறு குதித்து;

‘‘மல்லனே; நில்லடா!’ என மார்தட்டிக்கொண்டு
மறவர்குல மாவீரனொருவன் அந்த
மனிதமிருகத்தின்மேல் பாய்ந்தான்!

‘யார் அது? யார் அது?’ என ஆமூர் அதிர்ந்தது!
‘‘பார் அது; உறையூர் தித்தன் மகன் பெருநற்கிள்ளி’’யென்று
கையொலி செய்தது ஒரு கூட்டம்! ‘என்ன ஆகுமோ’ என,
கண்கலங்க நின்றது மற்றோர் கூட்டம்!

‘ஆமூர் தலைவனுக்கே கிட்டாத வெற்றி,
அகவையிற் குறைந்த இளைஞனுக்குக் கிட்டுமோ?’ என்று
மூக்கின்மேல் விரல் வைத்து
முக்காவல் நாட்டுமக்கள் திகைத்து நின்றார்!

‘‘ஊதினால் துரும்பெனப் பறந்திடுவாய்;
உனக்கு இத்தனை ஆணவமா?’’ என்று
மோதினான் முரட்டு மல்லன் கிள்ளியின்மேல்!

சண்டமாருதச் சுழற்சிபோல் நடந்திட்ட மற்போர் நிகழ்ச்சியை
சாத்தந்தையார் வழங்கிய பாடலெனும் பலகணிமூலம்
சற்றுத் தொலைவிலிருந்து காண்போம் நாம்!
மல்லன் மீது துள்ளிப்பாய்ந்த நற்கிள்ளி
ஒருகாலை மார்புக்குமேல் மடித்து
மற்றொரு காலால் மாற்றானின் தாக்குதல் தடுத்து,
முரடனது முதுகின்கண் இறுகப் பிணைத்து; பசியால்
மூங்கிலைத்தின்ன முயலும் யானை;
அதனை வளைத்தும் முறித்தும் மிதிப்பது போல
மல்லனின் தலையும் காலும் மோதியும் முறித்தும்
மண்படத்தரையில் வீழ்த்தி மாண்டிடச் செய்த சோழமகனை

'போரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி' எனப்
புகழ் விருது வழங்கி வாழ்த்திய புலவர்,
'புதல்வனது வீரத்தைக் காண்பதற்கு - உறையூர்ப்
புவியாளும் தித்தன் வந்திலையே?' என மனமிக நொந்தார்.

நற்கிள்ளி போர் புரிந்த வேகத்தை
சொற்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட
உயர்தமிழ்க் கவிஞர் சாத்தந்தை,
உவமைகூறி விளக்குகின்றார்; இதோ:-

★ **''சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றெனப்**
பட்டமாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்
கட்டில் நிணக்கும் இழிசினன் கையது
போழ்தூண்டு ஊசியின் விரைந்தன்று மாதோ;
ஊர்கொளவந்த பொருநனொடு,
ஆர்புனை தெரியல் நெடுந்தகை போரே!''

(புறநானூறு : பாடல் 82
பாடியவர் : சாத்தந்தையார்)

இதற்கு உற்ற பொருள் நான் கற்ற தமிழில் அளிக்கின்றேன்.
இந்த உவமை நயத்தின் இனிமையை நீவிர் உணர்ந்திடுவீரே!

''கட்டில் பின்னும் கடைநிலைப்
பாட்டாளியொருவன் - அதனை
விற்றுப் பிழைக்கத் திருவிழா தொடங்குமுன்
விரைந்தோடிட வேண்டும் - அவ்வேளையில்
கட்டிய மனையாள் பேற்று வலியால் பெரிதும் துடிப்பதாய்ச்
சேதி வந்து செவியினைத் துளைத்திட; தன்
செயல் முடித்துப் புறப்பட அவன் படபடக்க - வான

8 ஒருதலைக் காதல்

வீதியில் கதிரோன் மேற்கே வீழ்ந்து கனமழைக்கான
அறிகுறியும் கண்டிடவே
கட்டில் பின்னும் அவன் கையூசி எத்தனைக்
கடுமையாய் விரைந்து வாரைச் செலுத்துமோ - அந்த
ஊசியினும் வேகமாய்ப் போரை முடித்து - எதிரியைத்
தூசியென வீசிவிட்டான் வீரன் கிள்ளி!''

இவ்வாறு

முத்தமிழ் வித்தகரின் பாமாலைக்கும்
முக்காவல் நாட்டுமக்கள் பூமாலைக்கும்
தலைவணங்கி நன்றியினை; நற்கிள்ளி தெரிவித்தபோது,
கலைவண்ண மங்கையொருத்தி ஆங்கே - காதல்
அலைபாயும் நெஞ்சுடனே தோழியிடம்; - அன்பால் அவனை
விலைகொள்ள முடியுமோ என்று விழியால் கேட்டாள்!
நிலைகொள்ள முடியாமல் தவித்திட்ட அம்மங்கை;
மலைமுகடு ஏறியிறங்கப் பெருமூச்செறிந்திட்ட
நற்கண்ணையெனும் நங்கை!

பொருள் விளக்கம்:

சாறு = விழா. தலைக்கொண்டென = தொடங்கிவிட்டன.
ஈற்று உற்றென = பிள்ளை பெறுங்காலம் உற்றனள்.
பட்டமாரி = மழை. ஞான்ற ஞாயிறு = கதிர் மறையும் வேளை.
நிணக்கும் = பிணைக்கும். போழ்தூண்டு ஊசி = தோலால் ஆகிய வாரைக் கோக்கும் ஊசி.

♦ ♦ ♦

பெருங்கோழிநாய்கன் எனும் பெருவணிகன்
பெற்றெடுத்த தமிழ்க் கொடிதான் நற்கண்ணை
வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும் சோழ நாட்டார்,
கடல் கடந்தும் வாணிபம் பெருக்கியதால்
காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில்
நீரின் வந்த நெடுவேக குதிரைகளும்,
காலின் வந்த கருமிளகு மூட்டைகளும்,
வடமலையில் பிறந்திட்ட மணிக்குலமும் மின்னும் பொன்னும்,

குடமலையில் பிறந்திட்ட நறுமணச் சந்தனமும்
அரும்புகை அகிலும்,

தென்கடல் முத்தும், குணகடல் பவளமும்,
கங்கையின் விளைவும், காவிரியின் பயனும்,
ஈழநாட்டு உணவும், கடாரத்துப் பொருளும்,
இன்னபிறவும் இறக்குமதி, ஏற்றுமதியெனக் குவிந்து
தென்னகச் சீர்மை உயர்த்துதல் கண்டு,
கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் எனும் புலவர்
கரிகால் சோழனின் காலத்து வளமையெலாம்
'பட்டினப்பாலை'யாம் பழந்தமிழ்ச் சுவடியில்
பதியவைத்துப் பாரோர் போற்ற வைத்தார்! - அந்தப்
பெருமைசேர் வணிகர் வழிவழி வந்தவனாய்
பெருங்கோழிநாய்கன் ஆமூரில் விளங்கினான், அன்று!

வணிகர் திலகம் வார்த்தெடுத்த வைரச்சிலை,
வடிவழகி நற்கண்ணை கிளிமழலைப் பேச்சுக்காரி!
ஒளியுமிழும் கண்களுக்கு உலகமே அடிமையாகும்!
களிநடன மயிலசைவு; இடையில், நடையில்!

அழகிருக்குமிடத்தில் அறிவொளியும் இணைந்து விட்டால்
அருவியிலாயிரம் தேன்குடம் உடைந்து கலந்ததுபோல்;
அமிழ்தம்! அமிழ்தம்! அமிழ்தமன்றோ? - அவ்வாறே
கமழ்ந்தாள் நற்கண்ணை; தமிழ் அமிழ்தக் கவியாக!

ஏடெடுத்து மலர்க்கரத்தில் எழுத்தாணி பிடித்து
மாடெதிர்த்துக் கொம்புதனை முறித்தது போல்
ஆமூர் மல்லனையே வெற்றிகண்டு வீழ்த்திட்ட
ஆணழகன் நற்கிள்ளி வீரத்தைப் பாட்டாக எழுதி வைத்தாள்.

எழுதியதை,
எடுத்தெடுத்துப் படித்துப் பார்த்தாள்
ஏனோ; அவளே நாணமுற்றுப் பின்னர்
எடுக்காமல் படுத்துப் பார்த்தாள் - தூக்கம்
பிடிக்காமல் எழுந்தமர்ந்து; எழுதியதை மீண்டும்
மார்பகத்தில் அணைத்துப் பார்த்தாள்!

‘‘கடிக்காமல் இனிக்கின்ற கரும்பும் உண்டோ? - ஆனால்
காணாமல் சுவைக்கின்ற காதல் உண்டே! அதற்குத்
தேடாமல் கிடைக்கின்ற சான்றாக நானே இன்று
மூடாத விழிகளுடன் புரள்கின்றேன்’’ என்று
தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டு
தளிர்க்கொடியாள் தவித்தபோது;

‘‘பொன்னைத்தான் தொலைத்துவிட்ட
வறியோன் போலத் துடிப்பது ஏன்?

உன்னைத்தான் கேட்கின்றேன் தோகையே'' என்று உயிர்த்தோழி **பொற்கொடி** அருகில் வந்தாள்.

''துடிப்பது ஏனென்று புரியவில்லையா? நான் படிப்பதைக் கேள்!'' என்று எழுதிய ஏடெடுத்தாள். எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றையும் இருவிழியால் முத்தமிட்டு இதயத்தின் எதிரொலியைத் தோழிக்கு விளக்கிச் சொன்னாள்:

★ **''என்னைக்கு ஊர் இஃது அன்மையானும்,**
என்னைக்கு நாடு இஃது அன்மையானும்,
ஆடு ஆடு என்ப ஒருசாரோரே;
ஆடன்று என்ப ஒரு சாரோரே;
நல்ல, பல்லோர் இருநன் மொழியே;
அஞ்சிலம்பு ஒலிப்ப ஓடி, எம் இல்,
முழா அரைப் போந்தை பொருந்தி நின்று,
யான் கண்டனன் அவன் ஆடாகுதலே''

(புறநானூறு : பாடல் : 85
பாடியவர் : நற்கண்ணையார்
பாடப்பட்டோன் : சோழன் போரவைக்கோ பெருநற்கிள்ளி)

''சுடுங்காதல் நெருப்பாலே சுவைப்பண்டம் சமைத்து கடுந்தமிழ்ச் சொல்லாலே இப்பாடல் இயற்றியுள்ளேன். இனியவளே! என் தோழி பொற்கொடியே! இதன் கருத்தை எளிய நடையில் கூறுகின்றேன், கேள்! உளங்கவர்ந்த என்னுயிர்த் தலைவனுக்கு ஊரும் இதுவல்ல; நாடும் இதுவல்ல - அதனாலே ஒரு சாரார் அவன் தோளில் வெற்றிக்கிளி தொத்துமென்றும், மறுசாரார் மல்லனுக்கே வெற்றி - இந்த மறவனுக்கு இல்லையென்றும்,

இரு கருத்தை உதிர்த்தார் எனினும்
இருவருமே இவனைத்தான் நினைத்திருந்தார்
என்பதிலே என் மனதுக்கோர் மகிழ்ச்சி தோன்றி
அன்பனது வெற்றி உறுதி உறுதியென்று
சிலம்பொலிக்க ஓடிச்சென்ற நான் - உளம்
சிலிர்க்கப் போர் முடிவை எதிர்நோக்கி - என்
மனையின்கண் வளர்ந்துயர்ந்த
பனைமரத்தின் மறைவில் நின்று
நினைவனைத்தும் அவன்மீது பாயவிட்டு,
எனைக்கவர்ந்தோன் இறுதியிலே வென்றுவிட்ட காட்சி
கண்டேடன்.''

இப்படிப்
பாட்டும், பாட்டுக்குப் பொருளுமுரைத்து
வாட்டும் காதல் நிறைவேற வழியொன்று சொல்லென்று
வரம் கேட்டுத் தோழியிடம் தவமிருந்த நற்கண்ணைக்
கரம் பிடித்துத் தோழி சொன்னாள்:

''செந்தாமரை மலரே! நீ தேடும் செங்கதிரோன்;
செக்கர்வானத்தில் நெடுந்தொலைவில் இருப்பதாக
எண்ணிடாதே!

முந்தாநாள் முரட்டு மல்லனை வீழ்த்திய மழவன்
முதுபுலவர் சாத்தந்தைப் பெருமானுடன் - இங்கிருந்து
மூன்று வீடு தள்ளித்தான் இருக்கின்றான்.
வந்தால் நீ என்னோடு; காட்டுகின்றேன்'' என்றாள்.

''தடாகம் நோக்கி வானம் தானாக வந்துவிட்டால்
தாமரைக்குச் சூரியன் கைக்கெட்டும் தொலைவுதான் -
எனினும்,

அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு எனும் பெண்ணியல்பு
எச்சரிக்கை செய்து என் கையைத் தடுக்குதடி!
வலுவில் சென்று நான்; அவன்
வலையில் விழுந்த கதை உளறிவிட்டால்
வாய்விட்டுச் சிரித்து அவன்
வந்தவழிபோ என்று உரைப்பானேல்,
காய்க்காமல் கனியாமல் என் காதற்பூ;
காலை அரும்பி அப்போதே காய்ந்த மலர் ஆகாதோ?
கதிரை, நிலவைக் கண்டதுண்டு என் கண்கள்
கடலை, வானை, மலையை, முகிலை,
மயிலை, புறாவை, கிளியை, குயிலை,
சிங்கம், புலியை, சிறுத்தையை, மானை,
இயற்கையின் எழிலை, இன்பப் பொழிலை,
செயற்கைச் சிலையை, சிறப்புறுகலையை
கண்டன எனினும் என் கண்கள்
கணத்தில் மீண்டு முகத்தில் அமைந்தன!
இன்றென் நிலைமை என்ன தெரியுமா? - அந்த
இனியனைக் கண்ட கண்கள் இன்னும்
என்னிடம் வந்து சேரவே இல்லை!
உன்னிடம் சொன்னேன் இந்த உண்மையினை''

என்றுரைத்த,
நற்கண்ணைக்கு வந்துள்ள நோயை எந்த
நாட்டு மருத்துவரும் போக்க முடியாதென்று
பொற்கொடியாம் அவள் தோழி - இச்செய்தியினைப்
போட்டுடைக்க நினைத்தாள் பெருங்கோழிநாய்கனிடம்!

அப்போது,
''மகளே; நற்கண்ணை!'' என்றழைத்தவாறு

மாநாய்கன் மனை புகுந்தான்!
‘‘மகிழ்வு தரும் தகவல் ஒன்று கேளம்மா!
மல்லனை வென்றிட்ட பெருநற்கிள்ளியினை,
நாளை பகல் விருந்துக்கு வருகவென்று

நம் வீட்டுக்கு அழைத்துள்ளேன்!
சாத்தந்தைப் புலவரது சம்மதம் பெற்று, அவனும்
சரியென்று ஒப்புக் கொண்டான்’’ என்றுரைத்தார்.

மணிமலர்ப்பாத சின்னவிரல் சிலிர்க்கத் தொடங்கி
மாங்கனிகள் இரண்டும் மென்மேலும் புடைத்தெழுந்து
மங்கைநல்லாள் மேனியெலாம் புல்லரித்து
மருதாணிச் சிவப்பாகக் கன்னங்கள் மாறித் தோன்ற
மான்குட்டி தோற்கின்ற துள்ளலுடன் நற்கண்ணை;
மயக்கம் வராமலே தோழியின் மடியில் சாய்ந்தாள்!

பொருள் விளக்கம்:
என்னைக்கு = என் தலைவருக்கு
அன்மையானும் = இல்லாவிடினும். ஆடு = வெற்றி.
போந்தை = பனைமரம். குடமலை = மேற்குமலை.
குணகடல் = கீழ்த்திசைக்கடல்.

♦ ♦ ♦

தோழி பொற்கொடியைத் தூது விடுத்துக் காதல்
தொடர்கதையைத் தொடங்கலாம் என்றிருந்த
நற்கண்ணைக்குத் தேடிச்சென்ற செல்வம், அவளை
நாடி வந்தது போல் நற்செய்தி வந்ததெனினும்,
தந்தை சொன்ன மற்றோர் செய்தி; அவள்
சிந்தையில் பெருங் குழப்பத்தை மூட்டியது!

பகைநாட்டு வேந்தொருவன் ஆமூரைக் கைப்பற்ற முதலில்
பசுமந்தை மடக்குதற்குப் படையோடு வருகின்றா னென்றும்,
அப்பகையை விரட்டுதற்கு அமூர்த் தலைவன்;
ஆற்றலாளன் கிள்ளியினைத் தளபதியாய்
அனுப்பிவைக்கத் திட்டமிட்டு வேண்டினான் என்றும்,
கால்நடையைக் கவர்கின்ற பகை எதிர்த்து நடத்துகின்ற
களப்போராம் 'கரந்தை' எனும் போருக்குக் கிள்ளி -
நாளை மாலை முரசறைந்து புறப்படுவான் என்றும்,
நற்கண்ணை வீட்டுக்கு விருந்துண்ண அதற்கிடையே
வருவானென்றும்,
பெருங்கோழிநாய்கன் முழுக்கதையும் முடித்தபின்தான்
பெருமூச்சைப் புறந்தள்ளி உயிர்மூச்சு வரப்பெற்று;
நாவை அசைக்காமல் பாவை நற்கண்ணை,
நெஞ்சுக்குள் தந்தைக்கு வாழ்த்துச் சொன்னாள்!

♦

தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என
இராப்பொழுதும் பகல் பொழுதும்
தாரணியில் இயற்கையிட்ட கடமையினை
இடையறாது செய்து வந்தபோதிலும்
தங்கள் தங்கள் நிலைக்கேற்பக் காதலர்கள்
இரவு பகல் இரண்டினையும் ஏசுவதும்
ஏற்றிப் போற்றுவதும் இயல்பேயன்றோ!
மேனியிரண்டும் ஒன்றாகி மேதினியை மறந்திருக்கும்போது
ஏனிந்த இரவுக்கு அதற்குள்ளே முயலோட்டமென
மிகச் சினந்து குதிப்பாரும் உண்டு!
பகல் எல்லாம் உள்ளத்தை வதைக்கின்ற தாபத்தை
படுக்கையிலே ஒரு கைபார்ப்போமெனச் சூளுரைப்போர்;
அந்திமாலை வந்துவிடின் அகம் குளிர்ந்து,
மந்திப் பகல் தொலைந்ததென்னும் மகிழ்ச்சியிலே - காதல்
சந்திப்புக்குத் தோதாக வருகின்ற இரவுக்கு வாழ்த்துரைப்பர்!

இங்கு நற்கண்ணை நாயகியின் நிலையே வேறு!
நுங்கு நிகர் நெடுங்கண்கள் விழித்தவாறு,

இரவெல்லாம் படுக்கையிலே உறக்கமின்றி
நிமிர்ந்தும், சாய்ந்தும், புரண்டும், எழுந்தும்
நினைவெல்லாம் கிள்ளியாக நிலைகுலைந்தாள்!

அதற்குள் இரவு முடிந்ததோ என்று
அணைப்புக்குள் கிடப்பவர்கள் அதிர்வதுண்டு!
ஆனால் இவளோ; ஏனிந்த 'ஆமூர் இரவு' மட்டும்
ஆமைபோல் நத்தை போல் நகர்கின்றதென அலட்டிக்
கொண்டாள்!

‘ஆருயிராம் என் கிள்ளியினை வரவேற்கும் வாய்ப்புதனை;
அதிகாலைக் கதிர் விரைவில் எழுந்தாலன்றோ பெறமுடியும்!
இவ்வூர்ச் சேவலுக்கென்ன இருமலா? சளியா? காய்ச்சலா?
இல்லையெனில் தொண்டையில்தான் அடைப்பேதும்
உண்டா?

இன்னும் ஏன் ஊர்ச்சேவல் விடியலுக்குக் கூவவில்லை?
இச் சோம்பேறிகள் கூவாவிடில் வைகறைதான் விழித்திடாதோ?
தோழி எங்கே போய்விட்டாள்? அவளிருந்தால்
கோழி போலக் கூவச் சொல்லிச் சூரியனை எழுப்பலாமே!’

மின்னல் கொடி மங்கை நற்கண்ணை மிக வருந்திப்
பின்னல் சடை அவிழ்ப்பாள்; பின் முடிவாள்!
என்ன நேர்ந்தது இந்தக் கிழக்கு மலருக்கு?
ஏன் இன்னும் மலரவில்லையென ஒடிவாள்!

‘‘தெள்ளமுதே! திருமகளே! தேடற்கரிய ஓவியமே!
நள்ளிரவில் நீ மட்டும் தூங்காமல் துவளுவது ஏன்?’’

கள்ளமிலா நெஞ்சத்துத் தாய், அவள் அருகே வந்து
வெள்ளம்போல் அன்புதனைப் பொழிந்து கேட்டாள்!

‘‘முள்ளொன்று காலில் தைத்தால் எளிதாக
எடுத்திடலாம் அம்மா! அந்த
முள்ளே நம் நெஞ்சில் தைத்துவிட்டால் எடுப்பதென்ன
எளிதான செயலா தாயே?’’

‘‘உள்ளொன்று வைத்துப்புறமொன்று பேசுகின்றாய்
மகளே! எனக்குச்
‘சுள்’ என்று கோபம் வருவதற்குள் உண்மையைச்
சொல்லிவிடு’’ என்றாள்!

''அன்னாய்! கேள்! அரிய பாடல் ஒன்றெழுதி
நன்னாளாம் நாளை விருந்துக்கு வருகின்ற கிள்ளியிடம்
பரிசாகத் தருவதற்குத் திட்டமிட்டுப்
பறக்கின்றேன் கற்பனை வானில் சிறகடித்து!'' என்று
பக்குவமாய்ப் பொய் கூறித் தாயை அனுப்பிவிட்டு
படுக்கைத் தலையணையில் மார்பழுத்திப் படுத்துக்கொண்டாள்!

கற்பனையெதுவும் கருத்தரிக்காக் காரணத்தால்
கவிதையெழுதக் கண்ணுறக்கமின்றித்
தவிப்பதாகத் தாயிடத்தில் பொய்யுரைத்துத்
தப்பித்தாள் என்றாலும் நற்கண்ணை;
தன்னிலையைச் சூசகமாய் விளக்குவதற்குப்
பொன்மணியாய்க் கவிதையொன்றை ஓலையிலே தீட்டி,
மார்புக் கச்சைக்குள் மறைத்து வைத்து,
மறுநாள் கிள்ளி வந்தவுடன் தருவதற்குத்
தயாராய்த்தான் காத்திருந்தாள் - அதை அறியாத்

தாயார்தான் தன் மகளின் பேச்சை நம்பித்
தலைசாய்த்தாள் கூடத்தில்! பாவம்; மகளின்
நிலை அறியா வெகுளி அன்னை!

♦

இரவென்னும் இமைப் பேழையினைத் திறந்துகொண்டு
வெள்ளை விழிப்பகல்; மெல்ல எட்டிப்பார்த்தவுடன்,

குறித்த நேரம் தவறாமல் ஊர்ச் சேவல் கூவியது!
குணதிசையில் உதயசூரியனும் மேவியது!

♦

அலைகடலோடும் வணிகன் இல்லத்து அடுக்களையில்
அய்ந்தாறு பணியாட்கள் கூடி அமளிதுமளியாய் ஆடி ஓடினர்!
''இலைகள் எல்லாம் தலைவாழையாய்
இருக்கட்டு''மென்றாள் அன்னை!
''குலைகுலையாய்க் கனிவகைகள் குவியட்டு''மென்றார் தந்தை!
''கொத்துக் கறியை நெய் சொட்டச் சொட்ட வதக்குக''
என்றாள் தோழி!
''கோழிச் சப்பையில் மிளகுக்குழம்பிட்டு, நாமணக்கச்
செய்திடுக'' என்றாள் நற்கண்ணை!
''சீரகச் சம்பா அரிசியை உலையிலிடுமுன்
நீருடன் பாலையும் சரிபாதி கலந்திடுக'' என்றாள் அன்னை!
''கட்டித் தயிரைக் கையிலெடுத்தால் வெண்ணெய்
உருண்டைபோல் இருக்க வேண்டு''மென்றார் தந்தை!
''அப்பமுடன் ஆட்டுக்கால் எலும்புச் சாறூற்றி
ஊறவைத்து உருசியினைப் பெருக்கிடுக''
என்றுரைத்தாள் நற்கண்ணை!
''உப்பு மட்டும் போடுதற்கு மறந்திடாதீர்!
உப்பில்லாப் பண்டமும் ஒருதலைக்காதலும்
குப்பையிலே!'' எனச் சொன்னாள் தோழி!

திடுக்கிட்டாள் நற்கண்ணை!
தெப்பமென இன்பத் திருக்குளத்தில் மிதந்திட்ட நிலைமாறி
அப்படியே சோர்ந்து போனாள், அமங்கலச் சொல்
கேட்டவுடன்!
''தப்பு! தப்பு! பெண்ணே!'' என்று தோழி
தாடையிலே போட்டுக்கொண்டும், தணியவில்லை
அவள் கோபம்!

♦

அழைக்கப்பட்டோர் எல்லாம் விருந்துக்கு வந்தபோது
அன்புடனே வரவேற்று, அமரவைத்துப்
பெருங்கோழிநாய்கன்; தன் துணைவி
பெருந்தேவிநாச்சியையும்
பெற்ற மகள் நற்கண்ணையுடன் உற்ற தோழி
பொற்கொடியினையும்
ஆமூர்த்தலைவனுக்கும் அடலேறு நற்கிள்ளிக்கும்
அவர்களுடன் வந்திருந்த பெரும்புலவர் சாத்தந்தைக்கும்
அறிமுகம் செய்துவைத்துப் புன்முறுவல் பூத்தபோது;
பெருமாட்டியொருத்தியினைப் பெருநற்கிள்ளி
பெருமை பொங்கச் சுட்டிக்காட்டி,
''இவர்கள் யார் தெரியுமா உங்களுக்கு? - நான்,
இளமையிலே தாயிழந்த குறைதீர்த்து - என்
இன்னுயிர் காத்து இவ்வண்ணம் வளர்த்து விட்ட

கன்னித் தமிழ்க் கவியரசி **காவற்பெண்டு** இவர்தான்'' என்றான்.
கரங்குவித்து ஒருவருக்கொருவர் வணக்கம் செய்து,
கனிந்த அன்பைப் பரிமாறிக்கொண்டு,
விருந்தருந்தி முடித்தவுடன் விழியிமைகள் படபடக்க;
வேங்கைநிகர்க் கிள்ளியிடம் விரைந்து வந்தாள் நற்கண்ணை!

''இங்கு வந்து எம் இல்லமும் உள்ளமும் நீவிர்
இன்புறச் செய்தமைக்கு இதயத்து நன்றியினை
ஓலையில் ஒரு பாட்டாக ஆக்கியுள்ளேன்;
ஓய்விருக்கும்போது படித்தால் போதும்!'' என்றாள்.

பெற்றோர்கள், மற்றோர்கள் முன்னிலையில்
படித்து விடுவானோ என நடுங்கி

முற்றாகத் தனைமறந்து நற்கண்ணை நின்றபோது;

‘‘கொற்றவனே! கொடும்பகைவர் ஆமூர் நோக்கி
குதிரைப்படைகளுடன் வருகின்றார்’’ என்று
கட்கம் ஏந்திய காவலன் ஒருவன்
காற்றெனக் கடிது ஓடிவந்தான்!

‘‘படை வகுக்கப் பாசறைக்குப் போகின்றேன்
விடை கொடுப்பீர்’’ என வணங்கி,
புலிப்போத்து நடைபயிலும் நற்கிள்ளி,
புயல் போலப் பாய்ந்திட்டான் புரவிமீது!
ஆமூர்ப் பாசறைக்குள் சென்றவுடன் படைகளை
அணிஅணியாய்க் கிளம்புதற்கு ஆணையிட்டான்!
அதற்கிடையே நற்கண்ணை தந்திட்ட கவிதையினை,
அவசரமாய்ப் படிப்பதற்கும் முனைந்திட்டான்.

அந்த ஓலை இதுதான்:-

★ ‘‘என்ஐ புற்கையுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே
யாமே புறஞ்சிறை இருந்தும் பொன்னன் னம்மே,
போரெதிர்ந்து என்ஐ போர்க்களம் புகினே!
கல்லென் பேரூர் விழவுடை ஆங்கண்,
ஏமுற்றுக் கழிந்த மள்ளர்க்கு
உமணர் வெரூஉம் துறையன் னன்னே!’’

(புறநானூறு : பாடல் : 84
பாடியவர் : நற்கண்ணையார்
பாடப்பட்டோன் : சோழன் போரவைக்கோ பெருநற்கிள்ளி)

படித்துப் பார்த்தான் நற்கிள்ளி; அப்பாட்டை
வடித்துப் பார்த்தான் எளிய நடைக் கவிதைவரியாக!

அது; இதோ:-

‘‘ஏற்றமிகு உறையூர் நாடிழந்த என்தலைவன்:
எளிய உணவருந்தி வாழ்கின்றானெனினும்,
எதிரிகள் அஞ்சியோடும் வலிய தோளுடையான்!
என் மனையோ அவன் வாழுமிடத்திற்கு
அருகிருந்தும் என்ன பயன்? என்
மென்தோளில் அவன் மேனிபடுவதற்கு வழியில்லை!
அந்நாளை எதிர்பார்த்து என்னுடல் மிக வாடிப்
பொன்போலும் பசலை நிறம் படர்ந்ததுவே!
ஒப்பில்லா என் தலைவன் போருக்குச் சென்றாலோ;
உப்பு வணிகர்களைப் பயந்தோட வைக்கின்றோமெனத்
தற்பெருமையாய்ப் பேரூர்ப் போர் விழாவில்
தருக்கித் திரியும் வீரர்கள் சிலர்;
தம் வலியைத் தாமே இழப்பது போல்
என் தலைவன் முன்னே வீரர்கள் வருந்திடுவர் அன்றோ?
எதிர்த்தரப்பு வீரர்களை வருத்துதல் போல்
என்னையும் என் தலைவன் வருத்துதல் நன்றோ?’’

இவ்வாறு:

நற்கண்ணை எழுதித்தந்த பாடலிலே
நயம் மட்டும் காணவில்லை நற்கிள்ளி! அவள்
சொற்கண்டு சொக்கிவிட்டால் சிக்கிக்கொள்வோமென்று
பயமுறுத்தி நெஞ்சத்தை அடக்கிவைத்தான்!
‘‘போர்வாளைத்தான் நான் காதலிக்கின்றேன்;
பூவிதழை அல்ல! அல்ல! அல்லவே அல்ல!’’

என்றோங்கி உயர்த்திப் பிடித்தான் வாளை - ஒரு
குன்றேறி நின்று வீரர்களை அழைத்திட்டான் - அந்தக் காளை!

பொருள் விளக்கம் :

என்ஐ = என் தலைவன். புற்கை = எளிய உணவு.
புறஞ்சிறை = அருகில் உள்ள இடம்.
பொன்னன் னம்மே = பொன்னிறமாய்ப் பசலை படர்ந்ததே.
ஏமுற்றுக் கழிந்த மள்ளர் = தமது வலிவைத் தாமே புகழ்ந்து இறுமாப்புற்று வலிவை இழந்திடும் வீரர்கள். உமணர் = உப்பு வியாபாரம் செய்வோர்.

♦ ♦ ♦

“ஆமூர்ப் பெருமக்காள்; ஆர்த்தெழுவீர் போருக்கு!
அதிரட்டும் முக்காவல் நாட்டுக் கோட்டை முரசங்கள்!

நாப்பறை கொட்டி நம்மண் மீது காலூன்றும் பகையைப்
போர்ப்பறை கொட்டிப் புழுதி மேடாக்கிடுவோம்!

கருவாகி உருவானார் ஒரு பெண் வயிற்றில்;
கல்லறை வடிவானார் இந்த மண் வயிற்றில்!

நிறைவான வாழ்வு எனல் நூறாண்டு வாழ்வதல்ல!
குறைவான வயதில் மாய்ந்திடினும்; அஃதோர்

குறிக்கோளுக்காக எனில் - அதனைவிட
நிறைவான வாழ்வெதுவும் மானமுள்ளோர்க்கில்லை!

மணிமகுடம், மாணிக்கச் சிம்மாசனம், மஞ்சம், கொஞ்சல்,
பணிபுரியப் பன்னூறு ஆளும், தேளும் கைகட்டிநின்று
- கெஞ்சல்!

இவையனைத்தும் பெறல் எளிது இவ்வையகத்தில்!
இளித்தும், நெளித்தும், ஏற்றியும் போற்றியும்,

இங்கிதம் அறியாதவனை இணையிலா ஏந்தலென்றும்
இன்சொல் பயிலானை நன்னெறி ஆசான் என்றும்,

பண்பாடு மறுப்போனை, பார்புகழ் மேதை யென்றும்
பழிவாங்கும் குணத்தோனை, பரந்தமனச் சான்றோன் என்றும்

நாயினும் கீழாய்ப் பிறரை மதிப்பவனைத்
தாயினும் சாலச் சிறந்தோன் என்றும்,

கல்லா மூடனைக் கற்றறி பெரியோய் என்றும்,
பொல்லாக் கயவனைப் புவிக்கோர் நல்லாய் என்றும்,

இல்லாச் சிறப்பெலாம் எழுதியும் பேசியும்
எல்லாம் பெறுவது எளிதே இவ்வையகத்தில்! -ஆனால்;

மானமொன்றே நல்வாழ்வெனக் கொண்டு
மரணம் தழுவினும் களத்தினில் சிரித்து,

மார்பினில் விழுப்புண் தாங்கியே வீழ்ந்து,
மாப்புகழ் எய்திடல் மாணப்பெரிதே!

குலமகள் ஒருத்தியைப் புணர்ந்து குலாவிக்
கொள்ளை இன்பம் பெறுவதைக் காட்டிலும் - நம்

நிலமகள்; பகைவர்க்கு அடிமையாகாமல்
தடுத்திடும் போரில் நம்முயிர் தந்து - அவள்

நெடுமடிதனிலே நீள்துயில் கொள்ளலே
நீடித்த இன்பம், நிலைத்திட வழியாம்!

இமிழ் கடலின் அலைபோல எழுந்தும் வீழ்ந்தும்,
தமிழ் இனத்தின் வரலாறு தடுமாறிப் போகாமல்;

கமழ்சோலை மணம்போல காசினியில் பரவுதற்கு
அமிழ்தான உயிர்க் கொள்கை மானமொன்றே!
அக்கொள்கையினை யாரிடமோ அடமானம் வைத்துவிட்டு
அணிமணிகள், அரண்மனைகள் தக்கவைக்கும் மனிதர்களைத்

'தக்கை மனிதர்' என்போம்!
தமிழரென ஒப்பமாட்டோம்!

எனவே
கார்காலத்து மழைத்தூறல் எனக் கணைகள் வந்து தைத்திடினும்,
கழனி மடைகளிலே துள்ளுகின்ற கெண்டைமீன்களென
வேல்கள் வந்து பாய்ந்திடினும்,

முகபடாம் பூண்டு சினந்தோடி வரும் யானைகளின்
முரட்டுத் தந்தங்கள் குத்திக் கிழித்திடினும்

மங்கையொருத்தியின் இதழையும் வெல்லும்,
மரணத்தின் தழுவல் என்று; போர்ச்

சங்கை எடுத்து முழங்கிடுக! - களத்தில் நும்
பங்கைச் செலுத்திட முன்வருக!''

இவ்வாறு,
வாழை மரங்களையும்
வைரம் பாய்ந்த தேக்குகளாக்கி

கோழைகட்கும் முதுகெலும்பு வழங்குகின்ற உரையை
சோழன் நற்கிள்ளி சொல்லி முடித்தவுடன்

புழுக்கள் கூடப் புலியாக உருவெடுத்துப் பகை
அழுக்கைப் போக்குதற்குப் படைஎடுத்த காட்சி என்னே!

ஆமூர் வீதியிலே,
அணிவகுத்துச் செல்கின்ற படை நடுவே
மணிமுடியாய் நற்கிள்ளி, தலைமையேற்க

அவன் தேர் அருகே சாத்தந்தை ஒரு தேரில் வீற்றிருக்க
நமனையஞ்சாப் படை திரண்டு வருதல் கண்டு
நற்கண்ணை, பொற்கொடியின் தோள்மீது முகம் புதைத்து,
உளம்புகுந்தோன் திருவுருவைக் கண்ட களிப்பும்,
களம்புகுந்திடுகின்றான் அவன் என்ற தவிப்பும்,
அகத்தில் தோன்றி ஆட்டிப் படைத்திட
முகத்தில் மலர்ச்சி காட்டிட முயன்று;
‘‘நலமுடனே திரும்புக நம் நாட்டுப்படைகள்’’, என்று
குலக்கொடியாள் கண் கலங்க வாழ்த்தி நின்றாள்!

‘‘அதோபார்! சாத்தந்தை’’யென்று குதித்து
அவள் தோழி பொற்கொடி அருகிலோர் தேரினைக்
காட்டியதுதான் தாமதம்; கண்ணிமைப்போதில்
காற்றையும் தோற்கடித்துப் பாய்ந்து பறந்து
கவிஞரின் தேர்முன்னே போய் நற்கண்ணை நின்றாள்!
கன்னியுள்ளம் புரிந்துகொண்ட புலவர்பிரான் இறங்கி வந்து;
‘‘கவிப்பாவாய்! உனக்குக் கவலையேதும் தேவையில்லை

பகை எதிர்த்து வெற்றி வாகை சூடிக்கொண்டு
நகை முழக்கி வந்திடுவான் நற்கிள்ளி!’’ என்றுரைத்தார்!

‘‘உண்மையில் வெற்றி உறுதி என்கின்றீரா? என்
உயிரையே உம்முடன் அனுப்புகிறேன்’’ என்றாள்!

‘‘ஒரு சொல்லில் உன் இதயத்தில் நீ
உருவாக்கி வைத்துள்ள சிற்பத்தைக் காட்டிவிட்டாய்’’
என்றார் புலவர்!

நாணத்தால் குனிந்த தலை நிமிராமல் நற்கண்ணை;
‘‘நம்நாட்டு வெற்றிக்கு உங்கள் வாழ்த்துத் தேவை’’, என்றாள்!

''நாட்டோரின் வெற்றிக்கு மட்டுமல்ல; நற்கிள்ளியிடம்
நீ கொடுத்த
பாட்டோலை வெற்றிக்கும் பாடுபடுவேன்'', என்றார்!

கைமலரை, அவர் கால்மலரில் வைத்துத் தொழுது,
''கரந்தைப் போர் வெல்க!'' என்றாள்!

அதிலென்ன ஐயமென்று சாத்தந்தை
அப்போதே கவிதை யாத்தார்!

★ ''ஆர்ப்பு எழு கடலினும் பெரிது; அவன் களிறே
கார்ப்பெயல் உருமின் முழங்கல் ஆனாவே;
யார்கொல் அளியர் தாமே ஆர்; நார்ச்
செறியத் தொடுத்த கண்ணிக்
கவிகை மள்ளன் கைப்பட்டோரே?''

(புறநானூறு : பாடல் : 81
பாடியவர் : சாத்தந்தையார்
பாடப்பட்டோன் : சோழன் போரவைக்கோ பெருநற்கிள்ளி)

புலவர் பெருமானின் உறுதிமிகு பாடல் கேட்டுப்
புன்னகையைத் தவழவிட்டாள் அந்தப் பூங்கொடியாள்!

அப்போது,

''படை முகத்தில் பாட்டென்ன பாவலரே?'' என்று- இள
நகையை முகத்தில் தேக்கி இளவல் கிள்ளி வந்தவுடன் - ''இந்த

முல்லைக்கொடி; போரினால் உனக்குத் தொல்லை
வருமோ எனக் கலங்குகிறாள்'' என்றார்!
''தொல்லை ஒரு வேளை வந்தாலும் வரலாம் -
அதனால் ஓடிவிடலாம் என்ற அறிவுரையா?'' என்றான்!

நற்கிள்ளியின் கேலியும் கோபமும் கண்டு
நற்கண்ணை, படபடத்துப் போனாள் எனினும்;
நயமாய்ச் சொன்னாள் -

''ஏறு தழுவி வென்றவர்க்கு மாலை சூடும்
தமிழ்நிலத்தில் - போரில்
ஓடி நழுவுகின்ற ஆடவரை ஒரு பெண்ணும் ஏற்கமாட்டாள்!''
அதற்கு வெடுக்கென்று பதில் சொல்ல விரைந்தான் கிள்ளி!

அதற்குள், ''விளையாட்டு போதும்!'' என்று
புலவர்பிரான் தடுத்துவிட்டு,
''நற்கிள்ளி வீரம்பற்றி நானறிய மாட்டேனா? - இதோ;
நற்கண்ணைக்கு நான் சொன்ன பாடலின்
பொருளைக்கேள்!'' என்றார்!

''ஆத்திமாலை சூடியுள்ள சோழ இளவல்
அணிவகுத்து நடத்துகின்ற போர்ப்படையோ;
ஆர்த்தெழுந்து கிளப்புகின்ற ஒலியாலே,

அலைகடல் ஏழினையும் வெல்லுமாம்! அவன்
களிறுகள் களத்திலிடு முழக்கமோ எனில்
கார்கால இடியோசைதான்! இந்நிலையில்
அவன் கையினில் பகைவர் சிக்கிவிடின்?
அந்தோ; அந்தப் பரிதாபத்துக்குரியோர் யாரோ?''

புலவரின் புகழ்ச்சியுரை பிடிக்காமல் அவன் தலைகுனிந்தான்!
பூரிப்புப் பெருமிதத்தால் நற்கண்ணை தலைநிமிர்ந்தாள்!

அதற்குள் ஒரு குரல் :-

‘‘என்னடி மகளே இது! எங்கு வந்தாய் - இங்கே?
இரும்படிக்கும் இடத்தில் ஈக்கு என்ன வேலை?’’

பொன்னகை ரதம் போலப் பெருந்தேவித் தாய் தோன்றி, அவள் புன்னகை மறையத் திட்டி வீட்டுக்குள் இழுத்துப் போனாள்!

பொருள் விளக்கம் :

கார்ப்பெயல் உருமின் = மழைக்கால இடி முழக்கம்.
நார்ச் செறியத் தொடுத்த ஆர்கண்ணி = நார் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட ஆத்திமாலை. அளியர் = பரிதாபத்திற் குரியவர். கவிகை மள்ளன் = கொடையாளியான வீரன்.

♦ ♦ ♦

“நானும் சிலநாளாய்ப் பார்க்கின்றேன் உன்னை!
‘தேனும் கசந்ததடி’ எனும் நிலையில் இருக்கின்றாய் பெண்ணே!

பருவத்தின் கோளாறெனக் கண்டும் காணாதிருந்தால் ஒரு
துருவத்தில் நின்று நீ, மறுதுருவத்தைத் தொடுகின்ற முயற்சியிலே

இளங்கன்று பயமறியாதென்பது போல் ஈடுபடல்
தீதாகும் - அதனை,
இப்போதே தடுத்துவிடல் ஒரு தாயின் கடமையாகும்!

உச்சிமலை மீதுள்ள குறிஞ்சி மலர் பறிப்பதற்கு
ஊனமுற்றுக் கால்நொண்டும் பெண்ணொருத்தி முனையலாமா?

உருள்பெருந்தேரின் கலசத்தில் ஒளிர்கின்ற கொடி அசைய,
உறையூரின் சோழமகன் போர்முனைக்குச் செல்லும்போது; நீ

ஓடிச்சென்று வழிமறித்து உரையாடல் நிகழ்த்தியதை
ஊர்கண்டால் என்ன சொல்லும்?

பேர்கொண்ட பெருவணிகன் குடும்பத்துக்கோர் இழுக்குவரின்
நேர் நின்று உற்றார் முன் பேசுதற்கு உன் தந்தை
நாணவேண்டும்!

வாணிபக் குடியினர் நாம் - அவனோ வையம் ஆளப்
பிறந்த குலம்!
ஏணிகள் அடுக்கடுக்காய் வைத்தாலும் எட்டாத காதலுக்கு,

ஏங்கித் தவிக்காதே, ஏந்திழையே! என் மகளே!
வீங்கிக் கிடக்குது உன் விழியிரண்டும் விரால் மீனாய்!
தூங்கித் தொலைத்திடுக; முன்போல சேல்கெண்டை
ஆகிவிடும்!''
ஆத்திரத்தைக் காட்டியும் அரவணைப்பைக் கொட்டியும்

அறிவுரை புகன்ற அன்னை, அவளை விட்டகன்ற பின்னே
''அவனை மறப்பதெனில் என் ஆவியைத் துறக்க
வேண்டும்'' என்றலறி,

அணைத்துக் கொண்டாள் நற்கண்ணை; பொற்கொடியை!
''மறப்பதா? ஆவிதுறப்பதா? என்பதை நாம்
மறுபடி யோசிக்கலாம்; முதலில்
அல்லதை விடுத்து நல்லதையே சிந்திப்போம்!
புல்லர்தம் படையுடன் பொருதிடும் கிள்ளியைப்
பொழுதெல்லாம் நீ எண்ணியெண்ணி - கன்னத்தில்
உழுதிடும் அளவுக்குப் பெருக்குகின்றாய் கண்ணீர்!
தடுக்கின்றாள் அன்னையென்று துடிக்கின்றாய்,
ஒடிக்கின்றாள் உன் மனத்தையென்று நினைக்காதே!
ஓடுகின்ற கோயில் தேர்களுக்குப்
போடுகின்ற முட்டுக்கட்டையெல்லாம் - தேரை
ஓடாமல் செய்வதற்கா? இல்லை, இல்லை! தெருவில்
ஒழுங்காகச் செல்வதற்கே!
பாய்ந்தோடும் குதிரையின் கடிவாளம் இழுத்தலும் தளர்த்தலும்,
ஓய்ந்து ஓரிடம் வீழ்ந்து கிடப்பதற்கோ?

ஆய்ந்துபார் ஆரணங்கே!
காய்ந்து சினந்து கடிந்துகொண்டாலும் அன்னை,

தேய்ந்திடுநிலவாய் நின்காதல் ஆகாதிருக்கவே
எச்சரிக்கின்றாள் உன்னை!

வளர்பிறையாய் உம் காதல் வளர்ந்து
குளிர்நிலவாய் அமுதமழை பொழிந்தால்
குலமகளே! உமை வாழ்த்தாமல்
உன் தாயின் மனமென்ன;
நிலமகழ்ந்து எடுத்திட்ட
இரும்பாகப் போமோ?

கருவுற்ற காலத்தில் அவள் நாவினைக்
கசப்பாக்கித் தொல்லை தந்தபோது
திருவுற்ற அந்தத் தாய்
புளிப்பாலே கசப்பு போக்கி - உன்
புன்னகை காணத் தவமிருந்தாள்!
ஆலின் இலைபோன்ற அவள் அழகு வயிற்றை - ஒரு சாலின்
வடிவாக்கி நீ அலங்கோலம் தந்தபோதும்,

உன் கோலம் காண்பதற்கே - அவள்
உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்!
மணிவயிற்றுக்குள்ளிருந்து நீ
மாறி மாறி உதைத்தபோதும்,
வலிபொறுத்துக் கொண்டபடி
அணியென்ன பூட்டலாம் அந்தக் காலுக்கென்று
ஆயிரம் சிந்தனை செய்திருந்தாள்!

ஊதையில் துரும்பெனத் தாயுடல் அலைக்கழித்து
உலகில் நீ பிறந்துருண்டு அழுதபோது - இன்ப
போதையில் துன்பமெலாம் மறந்திருந்தாள்! இன்றவள், உன்

பாதையில் பாடம் சொல்லல் ஒரு பாபமா?
பூவைத்துப் பொட்டிட்டு முத்தமாரி பெய்தபோது - நீ,
பூவையாய் ஆவது எப்போதென்று ஆண்டெண்ணிக்
கிடந்த அன்னை;

கோவையாய்ச் சிவந்த உன் இதழைக் கிளியொன்று
கொத்துமென்று தெரியாத பேதையா என்ன?
ஆற்றில் இறங்கிக் குளிக்கத் தடைகூறவில்லை அன்னை!
ஆழம் தெரிந்து இறங்கென்று கூறுகின்றாள் அவ்வளவே!
அதற்குள் நீ அவன் வருமட்டும் வழிபார்த்துக் காத்திருந்து
அல்லும் பகலும் உறக்கமின்றி வாடிவதங்கி,
உடலைக் கெடுத்துக் கொள்கின்றேன் என்றால்;
உனை உயிராக நினைக்கின்ற பெற்றோர்கள் ஒப்புவரோ?
உன் தோழி கெஞ்சுகின்றேன்; உடனே கேள்!
உறங்கி எழு! உற்சாகமாய் இரு!
உறையூர் எங்கும் ஓடிவிடாது - உன்
அறையூரில் அடங்கத்தான் போகிறது!'' என்றுரைத்துச்
சிரித்தாள் தோழி!

''உறங்காமல இருக்கவில்லை நான்!
உறங்கித்தான் விழித்துக் கொண்டேன் - சற்று
சிணுங்காமல் கேள் என் கதையை!
கண்மூடித் துயில் கொள்ளும் நேரம்,
கனவில் என்னை நெருடுவதும் அவன் நினைவே!''

♦

★ ''ஊர்நடுவே உயர்ந்து நிற்கும் மாமரத்தில்
முட்களைப் போல் பற்கள் கொண்ட வெளவால்
ஊஞ்சலாடி ஒரு கிளையில் தலைகீழாய்த் தூங்கி

அழிசியெனும் ஆர்க்காட்டுச் சோழவேந்தனது
அடர்த்திமிகு காட்டகத்து நெல்லிக்கனியின்
இளம்புளிப்புச் சுவையை நுகர்வதாக,
இனிய கனவொன்று கண்டது போல்;
கன்னியென்னையும் கனவொன்று
மெய்மறக்கச் செய்ததடி!
காலமெல்லாம் அக்கனவில் திளைத்திருந்தால்
காதலரிருவர் கட்டுண்டு மகிழ்ந்திருப்போம்!
கண்கள் செய்த தவறாலே விழித்துக் கொண்டேன்;
கலைந்ததடி இன்பமெலாம் கதிர்பட்ட பனிபோலே!''

♦

இவ்வாறு,
பொற்கொடிக்குத் தான் கண்ட கனவை
நற்கண்ணை எடுத்துரைத்துத் துவண்டபோது,
போர்முரசின் வெற்றிஒலி - விண்ணைப்
பொடிசெய்யும் விதத்தினிலே எழுந்ததுகாண்

''வெற்றி யாருக்கு? யாருக்கு?'' என்று நற்கண்ணை
வீதிக்குப் பறந்து வந்தாள்!

★ ''உள்ஊர் மாஅத்த முள்எயிற்று வாவல்
ஓங்கல் அம்சினைத் தூங்குதுயில் பொழுதின்
வெல்போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங்காட்டு
நெல்லிஅம் புளிச்சுவைக் கனவி யாஅங்கு
அதுகழிந்தன்றே தோழி ....''

(நற்றிணை : பாடல் 87
பாடியவர் : நற்கண்ணையார்)

பொருள் விளக்கம் :

முள்எயிற்றுவாவல் = முள்போன்ற பற்களையுடைய வெளவால். மாஅத்த ஓங்கல் அம்சினை = மாமரத்தின் உயர்ந்த அழகிய கிளை. தூங்குதுயில் = தொங்கிக் கொண்டு உறங்குதல்.

♦ ♦ ♦

உறுபகையின் நெடுவாலை ஒட்ட அறுத்து,
இருகிழமை நடந்த போரில் வெற்றிகுவித்து
முக்காவல் நாட்டு மண்ணின் முரசதிர,
எக்காள முழக்கம் எட்டுத்திசை ஒலிக்க,
வருகின்றான் தித்தன் மகன் என்று வாழ்த்தி
தருகின்றார் வரவேற்பு ஆமூர் மக்கள்!

மணலில்லை வீதிகளில்; மலர்களேதான்!
முகிலில்லை விண்வெளியில்; கொடிகளேதான்!
வீட்டுக்குள் இருந்திட்ட மாந்தரெல்லாம்
நாட்டுக்கு வெற்றி தேடித்தந்தவனைக் காண்பதற்கு,
காட்டுக்குள் பெய்திட்ட மழைநீராய் ஓடிவந்தார்!

கூட்டுக்குள் கிடக்குமோ நற்கண்ணைக் கிளி மட்டும்?
''வெற்றி யாருக்கு?'' என விரைந்தோடி வந்தவளை,
''வேறு யாருக்குக் கிட்டும்?'' எனத் தழுவிக் கொண்டு,
சுற்றிச் சுழன்றாடுகின்றாள் பொற்கொடியாள்! அந்தச்
சுந்தரியோ மகிழ்ச்சியெனும் சுமைதாங்க முடியாமல்
தள்ளாடுகின்றாள்!

பேரிகையின் ஒலிக்கேற்பப் பீடுநடை போட்டு
பெருமிதமாய் நிமிர்ந்துவரும் வெண்புரவிமீது
தூரிகை கொண்டெழுதா வீர ஓவியமாய்ப்
பெருநற்கிள்ளி அமர்ந்திருந்தான்!

களம் புகுந்து ஓய்வின்றிப் போர்புரிந்த காரணத்தால்
முகம், மழிக்க நேரமில்லை போலும் - அதனாலே
கருநிறமுடி கொஞ்சம் நாற்றுவிட்டுக்
குறுந்தாடி போலத் தோற்றமளித்திடினும் - அதுவும்

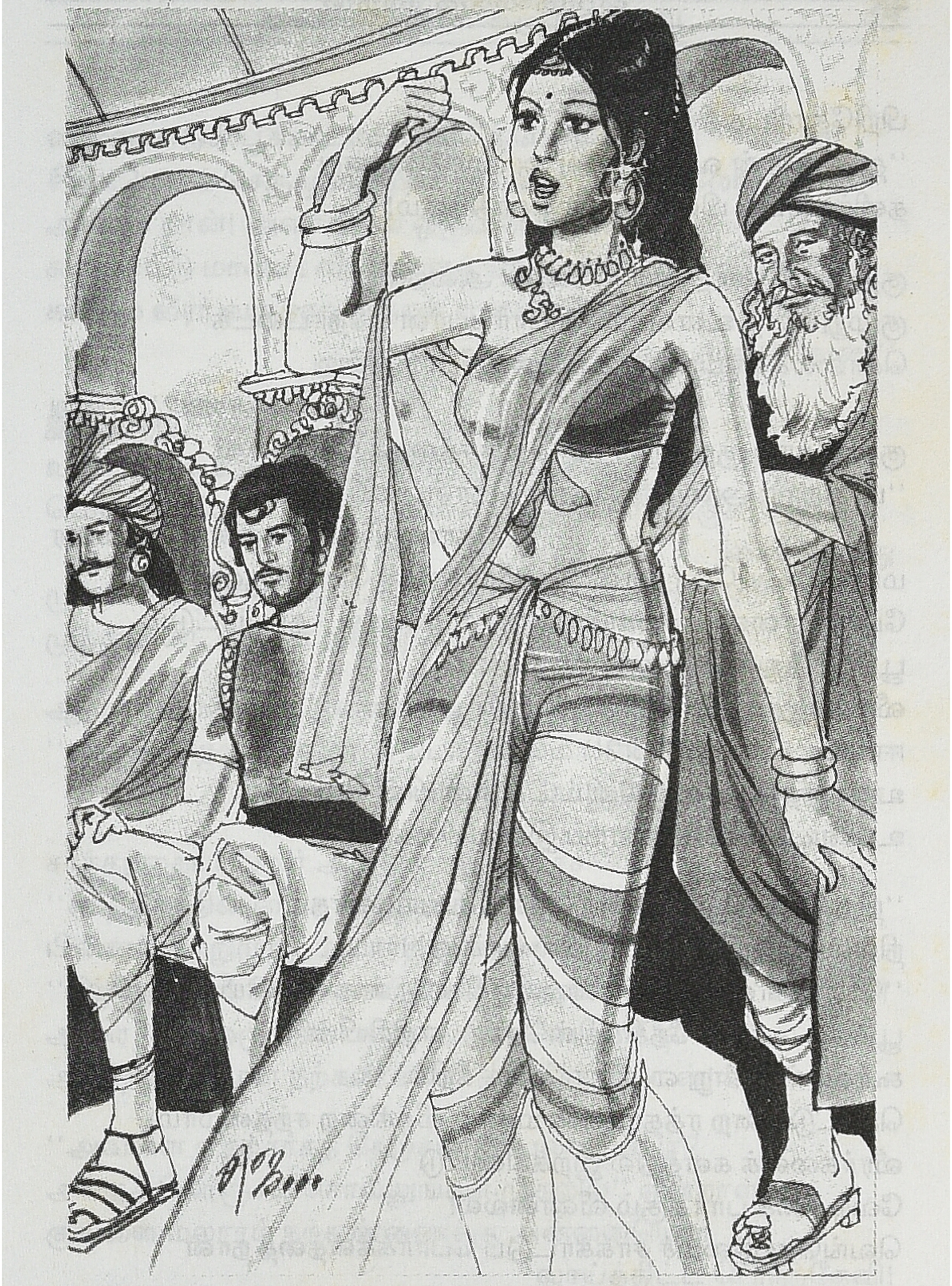
நற்கண்ணை நயனங்களில் புதிய போதையூட்டி
நாடி நரம்பெல்லாம் காதல் இசை மீட்டியது!
ஆமூர் வீதிகளின் இருமருங்கும் வாயிலோரம்
ஆடவர் பெண்டிர் அகலவிழித் திறந்துகொண்டு

கச்சைகட்டிக் களம் சென்ற தம் வீட்டுச் செல்வங்களில்
மிச்சம்மீதி, யார் வருவாரென எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தார்!

வாள் ஓங்கிப் பிடித்தவாறு வரும் வீரன் - தாய்தந்தை
தாள் வணங்கித் தன்னுயிர்ப் பேடைதனைத் தழுவிக்
கொள்வான்!

மற்றோர் போர்வீரன் களத்தில் மறைந்த செய்தியினை
மாலையொன்றை வாளுக்கிட்டுத் தந்து,
மறைமுகமாய் வீட்டார்க்கு உரைப்பர்;
மகனையிழந்த தாய்தந்தை ஆயினும்
மங்கலமிழந்த மனைவியே ஆயினும்
மனப்புயல் அடக்கிக்கொண்டு
மண்புகழ் ஓங்கிற்றென்பார் - அவர்
கண்மட்டும் சோகம் காட்டும் - நெஞ்சம்
புண்பட்டுப் போவான் கிள்ளி!

ஓரிடத்தில்,
தந்தை தனக்கென ஒடித்துவந்த யானையின்
தந்தங்கள் கண்டு மழலைகள் குதிக்கும்!

பிறிதோரிடத்தில்,
''தந்தை ஏன் வரவில்லை அம்மா?'' என்று
தளிர்நடைப் பிள்ளைகள் கொதிக்கும்!
குதிரை மீதமர்ந்தவாறு கிள்ளி அவற்றை
குமுறுகின்ற உள்ளமுடன் பார்ப்பான் - ''நாட்டைக்
கொலைக்காடாய் ஆக்குகின்ற போர் ஒன்று
தேவைதானா?'' என்று
குற்றத்தால் குறுகுறுக்கும் நெஞ்சத்தைக் கேட்பான்!
''மாற்றார்; அமைதியெனும் கொள்கையினைக்
கோழைத்தனமெனக் கூறும்வரை
மாற்றமுடியுமோ மானமிகு வீரர்களின் போர்க்குணத்தை?
போர்வாளைப் பகையாளி ஓங்கும்போது - நாம்மட்டும்
பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்தால்;
வீரமெனும் சுடுநெருப்பு;
ஈரம்பட்ட கரிதானே?''
உறுத்துதலால் உருகிவிட்ட கிள்ளியின் நெஞ்சில்
உடனடிக் கேள்விகளாய் இவை பிறக்கும்!

''நிறுத்தலாமே போரை'' என்ற நியாயவாதம்
நில்லாமலே ஓர் நொடியில் பறக்கும்!
''போர்வாளைத்தான் காதலிக்கின்றேன் - எனையீன்ற தமிழ்ப்
பூமியைத்தான் நேசிக்கின்றேன் - எதிரியின்
கூர்வாள் ஒன்று என் மார்பைக் கீறிக்
கொட்டுகின்ற ரத்தம்தான் மணம் வீசுகின்ற சந்தனமாம்!
வீரர்களைக் களத்தில் இறக்கிவிட்டு
வேடிக்கை பார்க்கும் வீணனல்ல!
வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டுப் போர்க்களத்தை நான்

விளையாடும் பூக்காடாய் ஆக்கிக் கொண்டேன்!
சிங்கமெனச் செருமுனையில் சீறுகின்ற படையிலோர்
அங்கம் நான்! அவர்களில் ஒருவன் நான்!
களம்பட்டு மாண்ட வீரர்களைத் தொழுதிடுவேன் - அந்தக்
கடமை வீரர் வகுத்தவழிதான் எனக்குமென்று,
பகைவர் உடல் வாளால் உழுதிடுவேன்!''

இவ்வாறு,
உள்ளத்தில் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்டு
வெள்ளம் போல் திரண்டமக்கள் வாழ்த்தொலிக்குக்
கையசைத்து
முக்காவல் நாடுபெற்ற வெற்றியினைக் கொண்டாடும்
முத்துமண்டபத்துள் நுழைந்திட்டான்!

ஆமூர்த்தலைவன் அவனை ஆரத்தழுவி வரவேற்று,
''அஞ்சா நெஞ்சினனே! நீ பொற்காலம் படைப்பாய்ச்
சோழநாட்டில்!'' என்றான்.

சாத்தந்தைப்புலவர் அருகில் வந்து உச்சிமோந்து,
''சரித்திரத்தின் வைர எழுத்தாய் ஒளிவிடுவாய்'' என்றார்!
பின்னர், சுற்றுமுற்றும் பார்த்த புலவர்;
''இன்னும் எங்கே காணவில்லை நற்கண்ணையை?'' என்றார்!
ஆயிரத்தில் ஒருத்தியாக அரங்கின் கோடியிலே
அமர்ந்திருந்தாள் நற்கண்ணை, தன் தோழியுடன்!

''அவளை எதற்காகத் தேடுகின்றீர் புலவரய்யா?
அதைக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் முதலில்'' என்றாள்;
குவளை மலராம் நற்கண்ணைக்கு அன்னையென
வாய்த்திட்ட பெருந்தேவி!

‘‘எதற்காகப் புலவர் அழைப்பார் என்று நானறிவேன்
குதர்க்கமாய் நீ எதுவும் கேட்டுக் குழப்பாதே’’ என்று,
பெருங்கோழிநாய்கன் குறுக்கிட்டுத் தடுத்து
பெருந்தேவி நாச்சியாரைக் கையமர்த்தி வாயடைக்கச்
செய்தான்!

‘‘நற்கண்ணை, நல்ல தமிழ்க் கவியரசி என்பதால்
நற்கிள்ளி பெற்ற வெற்றியினைப் பாராட்டி
அற்புதமாய்ப் பாடல் ஒன்று வழங்கிடுவாள் என்றே, - அன்பு
தழைத்திட்ட உள்ளத்தால் - அவளை
அழைத்திட்டேன்’’ என்றார் புலவர்!

‘‘வெட்கம் இன்னும் எதற்காகப் பெண்ணே!
கட்கம் ஏந்திய காளையின் முன்னே,
கயல்விழியே; நீ நின்று புகழ்ப்பாட்டு உரைத்திட்டால்,
காலத்தை வென்று நிற்கும் புறப்பாட்டாய் அது,
அமையும் கண்ணே!
தயங்காமல் சென்றிடுக, அவை நடுவே! உன் பாடல் கேட்டு;
மயங்காமல் போகமாட்டான் உன் மனங்கவர்ந்தோன்’’ எனத்
துணிவுரை தந்த தோழியின் செவியில்
தோகை நற்கண்ணை உதிர்த்த சொற்கள் - அந்த
பொற்கொடி புகன்றதுபோல்
புறப்பாட்டாய் ஆனது உண்மை!

1) ‘‘கண்ணுக்கிடும் மை போன்ற கறுத்த குறுந்தாடியுடன்
காலில் வீரக்கழல் அணிந்த இளங்காளையினைக் கண்டு
கைவளைகள் தானே கழன்று எனைக் காட்டிக்
கொடுக்குமென

கன்னியெனைப் பெற்ற என் தாய்க்காக அஞ்சுகின்றேன்!
கடும்பகை வெல்லும் கிள்ளியின் தோள் தழுவுதற்கு
கனிமரம் கண்ட கிள்ளைபோல் தவிக்கின்றேன் - எனினும்,
கற்றறிந்தோர் குழுமியுள்ள அவையினை
எண்ணினால், இந்த
நற்கண்ணையினை நாணம் வந்து தடுக்குதடி!''

தோழி குறுக்கிட்டு,

''ஆதியிலே இருந்திருக்க வேண்டுமிந்த அறிவெல்லாம்
- இப்போது
பாதிப்பனை ஏறியபின் அஞ்சுவதால் என்ன பயன்?
மீதிமரம் ஏறினால்தான் நுங்கெடுத்துச் சுவைக்கலாம்!
பீதிகொண்டு இறங்காதே! பின்னர் பித்து கொண்டு திரியாதே!''
தோழியின் சொற்கேட்டு நற்கண்ணைத்
துணிவுடனே எழுந்து வந்து - அவையோரைத்
தொழுது நின்றாள்!

ஆழியின் முத்துப் போல் தமிழ் எடுத்து
ஆமூர்த் தலைவனுக்கு வணக்கம் சொல்லி,

அறிஞர் பெருந்தகை சாத்தந்தையின்
அடிதொட்டு வாழ்த்துப் பெற்று,

அயலாரை வென்று வந்த உறையூர் இளவரசைக்
கயலாடும் விழியாலே கண்டு களித்து;

அவன் அஞ்சா நெஞ்சுக்கோர் எடுத்துக்காட்டை;
அவள், அவனை நினைத்தேங்கும் அகத்துறைப்பாட்டை;

வெற்றி விழா காண வந்தோர் வியந்து போற்ற

நெற்றியினைச் சுருக்கிக் கொண்டு, தாய் மட்டும்
விழித்துப் பார்க்கப் பாடுகின்றாள்!

2) வலிய தன் பாதத்தால் தாக்குண்ட விலங்குகள்
வலப்புறம் வீழ்வதல்லால் இடப்புறம் வீழ்ந்தறியா
வேங்கைப்புலிகளையும் வேட்டையாடி
வெல்லுகின்ற 'யாளி' என்னும் மிருகங்கள்
குன்றனைய யானைகளைக் கொன்று அதன்
கொம்புகளை முறிக்கின்ற,

குளிர்சோலையடர் மலைத்தொடர்களிடையே
கூர்வேல் ஒன்றை மட்டும் துணையாய்க் கொண்டு - எனது
போர்த்தலைவன் தனியனாய் வருவதற்கு அஞ்சிடான்!
அவனைப் பிரிந்திருக்கும் நானோ
அந்தப் பிரிவென்னும் நோயினால் அவதியுறுகின்றேன்!
பனித்துளி பொழியும் என் கண்களைத் தேற்றி
இனி ஆற்றுவதுதான் எவ்வாறு தோழி?''

நற்கண்ணை பாடி முடித்து நடுங்கினாள் தாயைப் பார்த்து!
''நானிருக்க பயமேன் நங்காய்!'' என்றுரைத்தவாறு
பொற்புடைய புலவர்பிரான் அவையை நோக்கி;
''கற்புடைய இக்குல விளக்கை உங்கள் முன்னே
இளவரசன் நற்கிள்ளி பெற்ற வெற்றிக்குப் பரிசாக
வளமிகு பெருங்கோழிநாய்கர் வழங்குவதற்கு
முன்வந்துள்ளார்!

விருப்பம் பெண்ணுக்குண்டு நானறிவேன்!
மறுப்பேதும் கூறாமல் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார் தந்தை!
தாய்க்கு மட்டும் இது நடக்குமா என்ற தயக்கம்! அதனால்
இந்தத்

தமிழ் மலரை கிள்ளியின் தடந்தோளில் சூட்டுதற்குத்
தடையாக யாருமில்லை'' என்றார்!

''தடையுண்டு'' எனத் தணல் மொழி பொழிந்தவாறு
படைகொண்டு வென்று வந்த நற்கிள்ளி அதிர்ந்தெழுந்தான்!
''போர்வாளைத்தான் நான் காதலிக்கின்றேன்;
பூவிதழை அல்ல! அல்ல, அல்லவே, அல்ல!'' என்றான்!
போய்விட்டான் அவையை விட்டு!

தாய்போட்ட கூச்சல் செவியைத் துளைத்திடுமுன்
உலகம் இருண்டு சுற்றியதால் நற்கண்ணை; இதயம்
உடைந்து நொறுங்கத் தரையில் சாய்ந்தாள்!

♦

★ ''அடிபுனை தொடுகழல், மையணல் காளைக்கு, என்
தொடிகழித் திடுதல்யான் யாய் அஞ்சுவலே;
அடுதோள் முயங்கல் அவை நாணுவலே...''

(புறநானூறு : பாடல் : 83
பாடியவர் : நற்கண்ணையார்)

★ ''இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப் புகல் வந்து, ஆளி
உயர்நுதல் யானைப் புகர்முகத்து ஒற்றி,
வெண்கோடு புய்க்கும் தண்கமழ் சோலைப்
பெருவரை அடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்தித்
தனியன் வருதல் அவனும் அஞ்சான்;
பனிவார் கண்ணேன் ஆகி, நோய் அட,

எமியேன் இருத்தலை யானும் ஆற்றேன்,
யாங்குச் செய்வோம் கொல் - தோழி!...''

(புறநானூறு : பாடல் : 252
பாடியவர் : நற்கண்ணனார்)

பொருள் விளக்கம் :

1) மை அணல் = மை போன்ற தாடி. தொடி = வளையல். கழித்திடுதல் = கைவிட்டுக் கழன்று விழுதல். யாய் = தாய். முயங்கல் = தழுவுதல்

2) வலம்படு = வலிமையுள்ள. வாள்வரி = புலி. புகல்வந்து ஆளி = வெற்றி விருப்புடன் வந்த யாளி எனும் ஒருவகை மிருகம். ஒற்றி = அறைந்து கொன்று.

♦ ♦ ♦

மெல்லக் கண்ணிமைகள் விரிந்து கருவிழிகள்
மலர்ந்தபோது; தன்
இல்லத்துக் கட்டிலிலே நற்கண்ணை; தானிருப்பதுணர்ந்தாள்!
மேகத்தின் சூழலுக்குள் மறைந்திருக்கும் கதிரொளிபோல்
சோகத்தின் ஆழத்திலிருந்து கண்ணொளியைப் பாயவிட்டு,
தன்னருகே குனிந்து நின்ற பொற்கொடியை உற்று நோக்கி,
''தாய் தந்தை எங்குற்றார்?'' எனக் கேட்டாள்!

''தலைவெடித்து விட்டதுபோல் 'தாம்தூம்' எனக்குதித்து,
தன்மானத்தை விலை கூறிவிட்டீரே என்று;
தந்தையைக் கடிந்துகொண்டு - இனித்
தாமதித்தல் இவ்வூரில் ஒருக்கணமும் கூடாதென்று,
பொங்குற்றே உன் தாயார் புறப்பட்டுப்
பூம்புகார் நோக்கிப் போய்விட்டாள்!
இங்குற்ற அவமானத்தால் தலையிறக்கம் வந்ததென்று,
இடிந்து போயிருந்த தந்தை; உன் தாயைத் தொடர்ந்து
ஒடிந்து போன அவள் இதயத்தை ஒட்டவைக்கச்
சென்றுவிட்டார்''

பொற்கொடியாள் சொன்ன தகவல் கேட்டு நற்கண்ணை;
விற்புருவம் மேலுயர்த்தி, ''வீணாக நான் மட்டும் ஏன்
வாழவேண்டு''மென்றாள்!

''உயிரினுமினிய தமிழ்மொழியை வாழவைக்க
உனைப்போன்றோர் ஓராயிரம் ஆண்டு வாழத்தான்வேண்டும்!''

என்ற குரல் கேட்டு ஏந்திழையாள் திடுக்கிட்டாள்!
அந்தக் குரலுக்குரியோன் நற்கிள்ளி என்றபோது;
எதிரே காணுகின்ற காட்சி மெய்தானா என்று -
எழில் விழிகள் இரண்டின் இமைக்கதவு படபடக்க;
‘‘எந்த உலகில் இருக்கின்றேன் நான்?’’ என்று
சொந்தக் கண்களையே நம்பாமல் கேட்டுக்கொண்டாள்!
‘இந்த உலகில் இனி நமக்கென்ன வேலை’யென்று
இருவரையும் தனிவிடுத்துத் தோழி மெதுவாக நகர்ந்துவிட்டாள்

நற்கண்ணை நிலையோ இங்கு;
நரம்புகளில் எல்லாம் இசையரங்கு!
‘இரக்கம் பிறந்ததா என்மீது?’ என்று எழுதிக்கேட்டன விழிகள்!
‘உருக்கம் சுரந்ததா என்பால்?’ என்று துடித்துத்
தவித்தன இதழ்கள்!
‘மகுடமொன்றைத் தலைக்கு அணியும் மன்னவன்
மகனே! - நான்
மகுடமிரண்டை மார்பகத்தில் தாங்கி நின்றும்;
முடிசூட மறுத்திடல் ஏனோ?’ என்று
கொடியிடையாள் கேட்கவில்லை! அஃது அவள்;
முறுவலிலே ஒளிந்திருந்த மௌன வினா!

நிலைகுலைந்து நிற்கின்றாள் நேரிழையாள் எனக் கண்டும்
அலைகடலின் கொந்தளிப்பை அடக்குதற்கு முனையாமல்;
‘‘நான் வந்திருக்கும் நோக்கம் புரிந்ததா?’’ என்றான்!

அவள்:-

‘‘தேன் இனிக்கும்! தேளின் நஞ்சு கடுக்கும்!
தேடி, இவையிரண்டில் எதை எனக்கு
அளிக்கப் போகின்றீர்?

வான் பார்த்து ஏங்குகின்ற உழவனுக்கு
வறண்ட காற்றுத்தான் வெகுமானமா? அன்றி
வளம் சேர்க்கும் மழையெனும் அமுதபானமா?
கூன்பிறை வளர்ந்தொரு முழுமதியாகுமா? - அன்றிக்
கும்மிருட்டே என் வாழ்வுக்கு வகுத்த விதியாகுமா?''

அவன்:-

''மாம்பழச்சாறு நிகர் தமிழைத்தான்
மங்கையுன்பால் நான் கேட்டு மகிழக்கூடும்!
மாம்பழ மேனியின்பால் எனக்கு நாட்டமில்லை! உன்
மாத்தமிழ்த் திறன் போற்றும் மனமுண்டு எனக்கு!''

அவள்:-

''திறனைப் புகழ்ந்தமைக்கு மிக நன்றி; அந்தத்
திறனிருக்கும் ஆரணங்கின் காதலுக்குத் தீவைத்தல்
நன்றா?''

அவன்:-

''இருதரப்பின் இதயப்பரிமாறலே காதலுக்கு
இலக்கணமாம்!
ஒருதரப்பின் ஆசைக்கும் அதுதான் இலக்கணமா?''

அவள்:-

''படர்கின்ற முல்லைக்குப் பரிவு காட்டாமல்
இடர்தந்து புறக்கணித்தல் பாபமன்றோ?''

அவன்:-

''பாரி மன்னன் தேர்; முல்லைக் கொடியொன்று
படரத்தான் பயன்பட்டதேயன்றி;

பரவிடும் மலரின் மணத்தை - அந்த
மரத்தேர் நுகர்ந்து மகிழ்ந்ததும் உண்டோ?
பாவை நீ என்மீது படர்வதென்றால் - நான்
பாரியின் மரத்தேராய் இருந்தென்ன பயன்?''

அவள்:-

''நாடாளும் மன்னரின் மைந்தர்தானே -
காடாளும் மாமுனிவர் அல்லவே நீர்!''

அவன்:-

''மாமுனிகளும் மாதர் மடி வீழ்வதுண்டு -
மறைமுகமாய் மதனன் கலை பயில்வதுண்டு!
மன்னர்மகன் நான்; உண்மைதான்!
மண் வளைக்கக் கொண்ட ஆசை;
பெண்ணின் இடை வளைக்கக் கொண்டேனில்லை!''

அவள்:-

''வாளுறையுடன்தான் உறங்குவேன் எனும், தலைவ!
சூளுரையொன்றுரைப்பேன் அறிக!
வாழ்ந்தால் உமை மணந்து வாழ்வேன்! அன்றி
வீழ்ந்தால் உமது வாள்முனையால் வீழ்வேன்!''

அவன்:-

''கார்கால இடியைப்போல் முழங்குகின்ற
கவிப்பாவாய்; நீ சொன்ன இரண்டுமே நடக்காது!
போர்வாளைத்தான் நான் காதலிக்கின்றேன்
பூவிதழை அல்ல! அல்ல! இதுவும் உறுதி!

அஃதேபோல் அவ்வாளால் உன்உயிரை
அழிக்கமாட்டேன் அதுவும் உறுதி!
வருகின்றேன்; என்னை மன்னித்து
வழியனுப்பி வைத்திடுக!''

இவ்வாறு கூறிவிட்டு,
விழியழகி நற்கண்ணை விடையளிப்பதற்குக் காத்திராமல்
விரைந்து வந்து வீட்டோரம் நின்றிருந்த தேர் ஏறி
அமர்ந்து கொண்டான்.

தொடர்ந்து வந்த துடியிடையாள் - தேரின்
தூண் ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு - ''உமைப்
படர்ந்து தழுவத் தாவுகின்ற - இளம்
பருவக்கொடிதான் வதங்குவதோ?'' என்றழுதாள்!

''உறையூர்க்கு அவசரமாய்ப் போகின்றேன் இன்று!
ஓரிருகிழமைக்குள் திரும்புகின்றேன் இங்கு!
உன்னோடு உரையாட நேரமில்லை இப்போது;
உளம் திறந்து முழுமையாகப் பேசலாம் அப்போது!'' என்றான்.

தட்டிக் கழிக்கின்றான் எனத் தெரிந்துகொண்டு - தேரில்
முட்டிக் கொண்டழுதவாறு நற்கண்ணை;
''தலைவனே! உமக்காகத் தவமிருக்கும் என்னுள்ளத்தில்
அலைபாய்ந்து ஒலிக்கின்ற பாட்டைக் கேள்'' என்றாள்;
- பாடினாள்!

★ ''இறாமீனின் உடல்போன்றுச் சொரசொரப்புக் கொண்ட
சுறாமீனின் முகத்தில் நீண்ட கொம்புகள் போல்
முட்கள் குத்தும் இலைகள் நிறை தாழை மரங்கள்
முதுயானைத் தந்தம்போல் அரும்பு முதிர்ந்து

மான்களிலே பெண்ணினம்போல் தலைசாய்த்து
மணங்கமழச் செய்கின்ற மகிழ்ச்சி குலுங்கும்
விழாக்களங்கள் அமைந்துள்ள கடற்பரப்பிலும்,
வெற்றிக்கொடி நாட்டுகின்ற வீரர்குலத்தலைவா!
மணிகள் அசைந்தாடும் உன் நெடுந்தேரை; உன்பால்
பணிபுரியும் தேர்ப்பாகன் விரைந்து செலுத்திட; நீயோ
ஒருசில நாள் கழித்து வருவேனென்று
ஓதுகின்றாய் எனக்கு!
உனைப்பிரிந்து ஒருநாளும் இனி
உயிர்வாழமாட்டாள் இவள் என உணர்க!''

நற்கண்ணையின் சோக இசையினூடே; வீட்டோரம்,
நகர்ந்து கொண்டிருந்த அந்தத்தேர்;
நற்கிள்ளி ஆணை கேட்டு நாலுகால் பாய்ச்சலில்
நடுவீதியிற் பறந்து மறைந்தது ஓர் நொடியில்!
புரவிகள் எழுப்பிய புழுதித்துகளைப்
பொருட்படுத்தாது பின்தொடர்ந்தவளைப்
பொற்கொடி வந்து தடுத்தும் பயனிலை! அவளோ
புலம்பிடும் சிலம்புடன் ஓடுகின்றாள்!

★ ''இறவுப்புறத்து அன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பி னன்ன அரும்பு முதிர்பு
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களம் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப!
இனமணி நெடுந்தேர் பாகன் இயக்கச்
செலீ இய சேறிஆயின்; இவளே

வருவை ஆகிய சில்நாள்
வாழா ளாதல்நற்கு அறிந்தனை சென்மே!''

(நற்றிணை: பாடல் : 19
பாடியவர் : நற்கண்ணையார்)

பொருள் விளக்கம் :

இறவு = இறாமீன். சுறவு = சுறாமீன். பிணர் = சொரசொரப்பு. மருப்பு = யானைத்தந்தம். நன்மான்உழை = நல்ல பெண்மான். உரவுநீர் = கடல். செலீஇய சேறிஆயின் = செலுத்திடச் செல் வாயானால்.

♦ ♦ ♦

களத்தில் வீசிய கைவேல் எனவே
கடுகிப் பறந்தாள் நற்கண்ணை! அவ்வேல்
களிறுடல் புகுந்து வந்தாற்போல
களைத்துச் சோர்ந்து பூமியில் உதிர்ந்தாள்!

கண் விழித்துப் பார்த்தபோது; புலவர்
காலடியில் தலையிருப்பதுணர்ந்தாள் - ''மனப்
புண்ணாற்ற மருந்திடுவீர் என நினைத்தேன்;
தண்ணார்ப் பெருங்கடல் மூழ்கிடு கலத்தை மீட்க,
எண்ணார் கிள்ளி என்பதை உணர்ந்தும்
மண்ணாற் செய்த பாண்டமாய் எமது மதிப்பை
அவை நடுவே போட்டுடைத்ததேனோ?'' என்று
அழுதுகொண்டே அனல் கக்கும் சொல்லால் கேட்டாள்!

''அம்மா; நற்கண்ணை! அழுதென்னைக் கொல்லாதே!
அவைக் களத்தில் நான் அவசரமுற்றேன் எனினும்
உண்மையில் நடந்தது தெரியாது உனக்கு!
உறையூரான் மகன் உள்ளத்தை அறிவதற்கு,
போர்முனையின் ஓய்வற்ற பாசறையில், உனக்காக;
ஓர் இரவு அவனோடு மனந்திறந்து உரையாடினேன்.

'முடியட்டும் போர் பிறகு பேசலாம் - நாளைப் பொழுது
விடியட்டும் வெற்றிச் செய்தியுடன்' எனக்கூறி,
நற்கிள்ளி, புன்னகையைத் தவழவிட்டுப் போனவுடன்,

நம்பிவிட்டேன் நான் அவனை; நாணத்தால் நழுவிப்
போகின்றான் என்று!

தென்றலுக்குத் தடை விதிக்கும் சோலையுண்டா?
தேனருவித் தழுவுதலை ஏற்காத மலைதான் ஏது? - இந்தத்
தென்னவனும் கன்னியுன்னை மணப்பான் என்றே
மன்றலுக்கும் உன் தந்தையுடன் நாள் குறித்து
மண்டபத்தில் அறிவித்து மனநிறைவு கொண்டுவிட்டேன்;
மறுத்தான் கிள்ளியென்றவுடன் நான் மாண்டுவிட்டேன்!

இப்போது
உயிரற்ற உடல்தானம்மா உன்னோடு பேசுவது!
சாறற்ற சக்கைதானம்மா இந்தச் சாத்தந்தை!
கயிறற்ற பம்பரங்கள் சுழல்வதில்லை;
கவிகற்ற உன்நெஞ்சுக் கென்நிலை புரியுமம்மா!''

விழியாறு பெருகியோடித் தாடியின்
வெள்ளிமுடி வெண்முத்துக்களைத் தாங்கிநிற்க,
பழிவந்து சேர்ந்ததே எனப் பதைத்துப்போன புலவரிடம்;
மொழியிலே அமைதி குழைத்து நற்கண்ணை, பேசலுற்றாள்!

''வேண்டாம் புலவரே; வேதனைக்கு விடையளிப்பீர்.
சாத்தந்தை என்றும் சாகாத்தந்தை; தமிழுக்கு!
பொன்மணிக் குவியலும் வைர வைடூரிய முத்துக் குன்றமும்,
நன்மணிமாடக் கூடங்களும் கோட்டைக் கோபுரமும்,
தொழுதேத்திப் போற்றுகின்ற கொற்றக்குடை ஆட்சியும்,
தோத்திரத்தால் உயர்ந்துள்ளம் கொள்ளை கொள்ளும் காட்சியும்,

இன்றிருக்கும், நாளை இல்லாமற் போகக்கூடும்!
என்றுமிருக்கும் பணியன்றோ தமிழுக்குச் செய்கின்ற பணி!

எனவே
தமிழ் உள்ளளவும் வாழ்வீர் நீவிர் - இந்தத்
தரணி உள்ளளவும் தமிழும் வாழும்!'' என்றாள் நற்கண்ணை!

''நல்லதம்மா: நான் இனி வாழும் காலமனைத்தும்
மெல்லத் தமிழ் சாகாமல் காப்பதற்கே செலவிடுவேன்!
வெல்லச் சொல் கவிபுனையும் பெண்பாவாய் - நீ மட்டும்,
செல்லத்தான் வேண்டுமோ கிள்ளியினைப் பின்தொடர்ந்து?''

இவ்வாறு கேள்வி கேட்ட புலவருக்கு
எவ்வாறு விடையளிப்பதென்று நாணி;
''உறையூர்க்கு என்ன வேலையாய்ச் சென்றுளார்
கிள்ளி?'' என்று

உடனடியாய்ப் பேச்சுதனை மாற்றிவிட்டாள்!

''தித்தனுக்கும் கிள்ளிக்குமிடையே - ஒரு
தத்துவப் போர் நடந்ததாலே
மகன் – தந்தை மனத்தாங்கல் விளைந்து - அதனால்
மாற்றார்க்கு இடம் கொடுத்துப் போனதம்மா!

1. வெண்சங்கம் முழங்கிடவும்
வெற்றி முரசு கொட்டிடவும்
வேல்விழி மங்கையர் ஏற்றும்
விளக்கொளி வரிசை காண்பதற்கும்
விரைந்து வரும் மாலைப்பொழுதுக்குரிய
வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன் – என்று,

முதுகூற்றனார் எனும் புலவர் - தமிழ்
மதுவூறும் கவிமலரால் புகழ்ந்தார் தித்தனை!
அம்மட்டோ?

2. சீரும் சிறப்பும் செழிப்புறு நாடும்,
சிறிய கண்கொண்ட பெரிய யானைப்படையும் பெற்று,
போருக்கிளையா தித்தனின் ஆற்றல்
பூத்துக் குலுங்கிடும் உறையூர் - என்று;

ஏறுநடைப் புலவர் நக்கீரப் பெருமான்
ஏடு கொண்டெழுதியுள்ளார் தித்தன் பற்றி!
அவனுக்கோர் மகளுண்டு ஐயை என்பாள் - உன்
ஆருயிர்க் கிள்ளிக்கு அன்புத் தங்கை!
அந்த ஐயையினை முன்னிறுத்தி
அவள் தந்தை தித்தன் என்று
பரணராம் பெரும் பாவாணர்,
பாராட்டிப் பாட்டெழுதியுள்ளார் எனில் - அந்தப்
பாவையின் பெருமையைப்
பகர்வதும் எளிதோ?

அதனையும் கேள்!

3. கலகலவெனப் பரல்கள் உருண்டொலிக்கும்
காற்சிலம்பணிந்து ஆம்பல்மலர் மாலைசூடி
அரமிட்டறுத்த பொன்வளையல்கள் பொலிவுற்று
அழகிய முன்கை இரண்டும் அசைந்திட,
முத்துப் பவளமொடு அணிகலன் பூண்டு
மூங்கில் எனவே தோள்கள் பூரிப்புக் கொண்டு

கற்பெனும் பொற்புடைக் கன்னியாம்
கவின்மிகு ஐயையின் தந்தை;
மழையெனக் கொடை வழங்கும்
மாவெண் தித்தன் எனும் மன்னன்!

பரணர் புகழ்ந்த அந்தப் பாவையை மணந்திட
பற்பல வேந்தர்கள் பகற்கனா கண்டனர்!
நற்கிள்ளிக்கும் அவன் தந்தைக்கும்
நல்லுறவு இல்லையென்று கேள்வியுற்று
நல்ல சமயம் இதுதான் என்றும் - இதனை
நழுவ விடுதல் கூடாதென்றும்,
பவானியாற்றுப் பகுதி ஆண்ட சேரர் தலைவன்
பல்வேற்கட்டி எனும் பெயருடையான்;
தித்தன் மகனாம் தித்திப்பு மாங்கனியை மணப்பதற்கு
முத்திரை ஓலையொன்றுடன் தூதனை அனுப்பிவைத்தான்.

4. ஓலையில் உள்ள குறிப்பில்; உறையூர்க்கிணையான
ஒப்பிலா ஒளிபொழியும் நவமணிகள் பலவற்றை உமக்குக்
கொடுத்தபின், கொள்கிறேன் உமது பெண்ணையென்று,
எழுத்தின்மூலம் உரைத்தது கண்டு,
எது கொடுப்பினும் கொள்ளமாட்டேன்
என் மகளைக் கட்டியெனும் மன்னனிடம் தள்ளமாட்டேன்.

‘இதுதான் முடிவென்று உன் தலைவனிடம்
இன்றே சென்று அறிவித்திடுக!’ என்றான், தித்தன்.

சோழன் உரைத்த சொல்கேட்டுக்
கோபம் தலைக்கேறிக் கட்டிமன்னன்,

பாணன் என்னும் பலமுடை வீரனுடன்
படையெடுத்து வருகின்றான் உறையூர்மீது!

காதில் இச்செய்தி விழுந்ததுதான் தாமதம்;
காட்டில் உள்ள புலிகள் எல்லாம் ஒருருவம் கொண்டதுபோல்,

கட்டி, பாணன் இருவருமே எல்லையை மிதிக்காமல்
எட்டி உதைத்துத் திரும்புவதாய்ச் சூளுரைத்து

உறையூர் நோக்கி இளவல் நற்கிள்ளி - போர்ப்
பறை முழக்கிப் போயுள்ளான்'' என்றுரைத்தார் சாத்தந்தை!

''தேடிநானும் செல்கின்றேன் என் தெய்வத்தை''யென்று,
ஆடிக்காற்றில் பறக்கின்ற அன்னத்தின் தூவிபோல்
அங்கிருந்து மறைந்து போனாள்!

காவிரியின் வடகரையில் அமைந்துள்ள ஆமூர்தாண்டி
பூவிரியும் சோலை உறையூர் புறநகரில் நுழைந்தபோது
நற்கண்ணை, விழியிரண்டும் வியப்பால் துள்ளியாட,

5. சிற்றில் முகப்பொன்றில் செந்தமிழ்ச் செவிலி
காவற்பெண்டாம் கவியரசி நிற்பது கண்டாள்!
ஆவல் ததும்பிட அவளிடம் ஓடி,
ஆங்கோர் தூணைப் பற்றியவாறு
அன்னாய்! உன் மகன் எங்கே? என்றாள்!
தமிழை மட்டுமல்ல; தன் மகனையும் காதலிக்கும்
தங்கநிலா நற்கண்ணை என்பதறிந்த காவற்பெண்டு;
என்மகன் எங்கு சென்றான் என நானறியேன்!
எனினும் அவன் எங்கோ ஒரு போர்முனைக்கே
போயிருப்பான்!

புலிபோன இடம் குறிப்பாகத் தெரியாவிடினும்,
புலி தங்கியிருந்த மலைக்குகையினைப் போலப்
புதல்வனை ஈன்றெடுத்துக் களத்தில்
முதல்வனாய் அனுப்பிய வயிறு இதுதானம்மா!

இவ்வண்ணம் காவற்பெண்டுரைத்த பதில் கேட்டுச்
செவ்வண்ணப் போர்க்களம் நோக்கி நற்கண்ணை
புறப்பட்டபோது;

தடுத்து நிறுத்திய அந்தத் தாய் - தன் மனையில்
தங்கிவிட்டுப் போகுமாறு பணித்திட்டாள்! அவளும்
தட்டவில்லை!

''உணவருந்தி, ஓய்வு பெற்று, உறங்கிடுக; நாளை
உதயத்துக்குப் பின்னால் ஓலையொன்று தந்து
உன்னை ஐயையிடம் அனுப்பி வைக்கின்றேன்!
உடன்பிறந்தாள் பேச்சைக் கிள்ளி மறுத்தாலும்;
நற்கண்ணை - நற்கிள்ளி திருமணம் நடப்பதற்கு
நான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கின்றேன்!
ஐயை மாளிகைக்குக் கிள்ளியும் வரக்கூடும்.
அதற்குள் நீ அவன் பிரிவை ஆற்றாமல்,
கையை மேலும் இளைக்கவிட்டுக்
கழல விடாதே வளையல்களை!'' என்று
காவற்பெண்டு செய்த கேலியினால் நாணமுற்று,
கைவளையல்களை முழங்கைவரை ஏற்றிக்கொண்டாள்!

1. **''வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்**
முரசு முதல் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
வெண்கோடு இயம்ப...''

(நற்றிணை : பாடல் : 58
பாடியவர் : முதுகூற்றனார்)

2. ‘‘சீர் சான்ற விழுச் சிறப்பின்,
சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்
செல்லா நல்லிசை உறந்தை...’’

(புறநானூறு : பாடல் : 395
பாடியவர் : நக்கீரர்)

3. ‘‘அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பலந் தொடலை,
அரம்போழ் அவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை,
இழையணி பணைத்தோள், ஐயை தந்தை,
மழைவளம் தரூஉம் மாவண் தித்தன்...’’

(அகநானூறு : பாடல் : 6
பாடியவர் : பரணர்)

4. ‘‘மாவண் தித்தன் வெண்ணெல் வேலி
உறந்தை அன்ன உரைசால் நன்கலம்
கொடுப்பவும் கொளாஅ நெடுந்தகையவனே...’’

(புறநானூறு : பாடல் : 352
பாடியவர் : பரணர்)

5. சிற்றில் நற்றூண்பற்றி, நின்மகன்
யாண்டுளனோ? என வினவுதி; என்மகன்
யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலி சேர்ந்து போகிய கல்அளை போல,
ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ, போர்க்களத்தானே!’’

(புறநானூறு : பாடல் : 86
பாடியவர் : காவற்பெண்டு)

பொருள் விளக்கம் :

வெண்கோடு = வெளிய சங்கு. செல்லாநல்லிசை = கெடாத நற்புகழ். அரிபெய் = பரல்கள் இடப்பட்ட. தொடலை = தொடுக்கப்பட்ட மாலை. அரம்போழ் = அரமிட்டு அறுத்த. பணை = மூங்கில். மாவண் = சிறந்த கொடைத்தன்மை கொண்ட. வெண்ணெல்வேலி = நெல்விளையும் வயல்களை வேலியாகப் பெற்ற. நன்கலம் = அணிகலன். கல்அளை = மலைக்குகை.

♦ ♦ ♦

உறையூர்த் தித்தனது அத்தாணி மண்டபத்தில்
உறைவிட்டெழுந்த வாட்களுடன் தளபதிகள் நின்றிருந்தார்.
வீரைவேண்மான் வெளியன் தித்தன்;
வீரர்களின் அணிவகுப்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென்றும்
வெகுண்டுவரும் கட்டி, பாணன் இருவருக்கும்
தகுந்தபடி பாடம் சுற்பிக்கத் தவறக்கூடாதென்றும்
மரக்கிளையில் தொங்குகின்ற மலைப்பாம்பு
வனவிலங்குகளைச் சுற்றிவளைத்துச் சிக்கவைத்து
எலும்புகளைக் கணுக்கணுவாய் முறித்தெடுத்து
இறுதியிலே இரையாக்கிக் கொள்வதுபோல்
பகைப்புலத்தைப் பலமுனையில் சூழ்ந்தெதிர்த்துப்
பாணன், கட்டி இருவரது பல் பிடுங்க வேண்டுமென்றும்,
கூர்முனை வாள் ஒன்றை விரல்களால் தடவிக்கொண்டே
போர்முறைகள் வகுத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான்!

அப்போது அமைச்சர், பணிவாகத் தலைகுனிந்து
அரசன் தித்தனிடம்; ‘‘மன்னவனே!
மாற்றார் வலிமையினைக் குறைவாக மதிக்க வேண்டாம்.
மற்போரில் திறமுடைய பாணன் என்பான்
கங்கநாட்டுத் தலைவன் பல்வேற்கட்டிக்குச்
சிங்கம்போல் துணையாக வருகின்றான்!’’ என்றார்.

‘‘உறையூரின் வளத்திற்கு ஒப்பான
உரைசால் அணிகலன்கள் தருகின்றேன்;
உன் மகளை எனக்களித்திடுக, என்று

என்ன மமதையிருந்தால் கட்டி மன்னன் கேட்டிருப்பான்?
இறப்பெனும் முடிவு எல்லோர்க்கும் உண்டெனும்போது - அது
இளமையில் வந்தால் என்ன; முதுமையில் வந்தால் என்ன!
எப்போது வந்தாலும் என் கொள்கை; உடலில்
தப்பாது ஓடுகின்ற உயிரோடு மானமும்
உடன்கட்டை ஏறுதல் கூடாது என்பதுதான்!''

தித்தன், இவ்வாறு தீப்பிழம்புச் சொற்களாலே
விடைபகர்ந்த பின்னும்,
அத்தாணி மண்டபத்தில் அமைச்சர்பிரான்; இதுகுறித்து
இத்தோடு விட்டுவிடலாம் என்றிராமல்; மன்னனிடம்
''பத்தோடு பதினொன்றாக என் கருத்தை ஒதுக்கிவிடாமல்,
பாணன் துணை, பல்வேற்கட்டிக்கு வாய்த்துளதை
பகுத்தாய்ந்து பார்த்து முடிவெடுத்தல் நலம்,'' என்றார்.

''பாணனின் ஆற்றல் பற்றிக் **கல்லாடனார்** என்னும் கவிஞர்,
பாட்டொன்றில் கூறுகின்றார்; பார்வேந்தே கேட்டிடுக!

1. எல்லை கடந்த தொலைவில் உள்ள எதிரிகளின்
அரண் அழித்து
ஏறுகளுடன் பசுக்களையும் கவர்ந்து வரும் திறன்
பெற்றுத் திகழ்ந்து
நெய் தடவிய கரிய பூண் அமைந்த நெடுவேல்
கையிலேந்தி
நேர்நின்று பகைவரை எதிர்த்து வெல்லும்
புறங்கொடாத புலிப்போத்து

என்று பாணன் வீரத்தை கல்லாடனார் வியந்துரைப்பார்!

2. பல்வேறு வேற்படைகளைக் கொண்டு பகையெதிர்க்கும்
மாவீரன் கங்கநாட்டுக் கட்டியென்று

மாமூலனார் புகழ்ந்துரைப்பார்! இவ்வாறு
பாடல் பெற்ற வீரர் இருவர் - உறையூர்மீது
படைதிரட்டி வருகின்றார் என்ற உண்மை
மன்னர்பிரான் மறத்தல் தீது!'' என்றார்.

ஆழ்ந்து சிந்தித்தே அறிவுரை வழங்கும் அமைச்சர் கருத்தை,
ஆத்திரத்தில் புறந்தள்ளிப் போட்டுவிடாமல் - அரசன்,
தயக்கமுடன் தலையசைத்து அவரை நோக்கி;
''மயக்கத்தில் தள்ளாதீர் என்னை - மானங்காக்க மாற்று
வழிதான் என்ன?'' என்றான்.

''மாவீரன் நற்கிள்ளியெனும் வெண்ணெயினைக்
கையில் வைத்துக் கொண்டு,
மானங்காக்கும் போர்முனையில் வெற்றியெனும்
நெய்க்குத்தான் அழுவாருண்டோ?
மறுப்பொன்றும் சொல்லாமல் மன்னா - இப்போதே
மகன் கிள்ளிக்கு அனுப்பிடுக ஓலை''யென்றார் அமைச்சர்!

''கிள்ளிக்கா? என்மகன் கிள்ளிக்கா? என்னை
எள்ளி நகையாடிவிட்டுப்போன நற்கிள்ளி;
அழைத்தால் வருவதற்கு ஒப்புவானோ? ஒப்பமாட்டான்!
அமைச்சரே! அந்த முயற்சி வீண்தான்!'' என்றான் தித்தன்!

''உங்கள் அழைப்புக்குக் காத்திருக்கவில்லையப்பா கிள்ளி!
உறையூரின் சிறப்புக்கு ஊனம் வராமலும்
உயிரனைய சோழர்குல மானம் போகாமலும்
உடன்பிறப்பு ஐயைக்கோர் இழிவு நேராமலும் தடுத்திடவே

உங்கள் உத்தரவு இல்லாமலே நாட்டுக்குள் வந்துவிட்டேன்!
உடன் ஆணை வழங்கிடுங்கள் உங்கள் மகனுக்கு!
உறுபகையை ஓடஓட விரட்டிவிட்டு வருகின்றேன்'' - என்றபடி;

அந்திவானத்தில் அப்போது இறங்கிக் கொண்டிருந்த சூரியனின்
செந்தீ முகத்துடன் நற்கிள்ளி; நாளவையில் நுழைந்திட்டான்!
'மகனே!' என்றோடி மார்புறத் தழுவிக் கொண்டான் தித்தன்!
மாவீரன் தோள்மீதும் உச்சிமீதும் முத்தமிட்டான்! அவனோ
மண்டியிட்டுத் தந்தையின் தாள்வணங்கித் தொழுதபோது
சுண்டிவிட்ட நாணயம் போல் அவையோர் எழுந்து நின்றார்!

அமைச்சர்பிரான் கண்களிலே ஒளியுமிழ; ''உறையூரை
ஆளப் பிறந்தவனே!'' என அழைத்துக் கிள்ளியிடம்,
''கட்டிக்கும், பாணனுக்கும் களத்திற்சென்று - நல்ல
வட்டியும் முதலுமாய்க் கொடுப்பதற்கு வந்துவிட்டாய்''
என வாழ்த்துரைத்தார்!

''பகை நாட்டான் பாணனை வெல்வதற்குப் படை எதற்கு?
புகை கிளப்பும் யாககுண்ட மந்திரங்கள் போதாதோ?
வேற்படை பல கொண்ட கட்டியினை வீழ்த்துதற்கு,
வீரர்கள்தான் எதற்காக?
வேள்வி செய்து விரட்டியடிக்க முடியாதோ?'' என்று,
விளையாட்டாய்க் கண்சிமிட்டிக் கேட்ட கிள்ளியினை,

வெட்கத்தால் தலைதொங்கும் தித்தன், அணைத்தவாறு;
''நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாயிருக்கட்டும் மகனே! இனி
நடப்பவைகள் நல்லவைகளாயிருக்கட்டு''மென்றான்!

அத்துடன் அவையில் உள்ள வீரர்களை நோக்கி;

''ஆமூர் விட்டுக் கிள்ளி வந்துவிட்ட சேதியினை
அறிவியுங்கள் நாட்டுக்கு!
அதிர்ச்சியுற்று அஞ்சியோடப் போகின்றார் பகைவர்
என்று நமது
அத்தாணி மண்டபத்துப் பேரிகைகள் முழங்கட்டும்!''

இவ்வாறு
தித்தன் வீரைவேண்மான் ஆணை அதிர்ந்தவுடன்
அத்தாணி மண்டபத்துத் தோற்கருவிகள் அதிர்ந்தன!
உறையூர் அரண்மனையின் மதில்கள் அதிர்ந்தன!
உள்நாட்டுப் பாசறை முரசங்கள் அதிர்ந்தன!
ஆயத்தமாகிவிட்டான் போருக்குக் கிள்ளியெனினும்
ஐயையாம் தன் தங்கையினைக் காண்பதற்கு,
அவளிருக்கும் மாளிகைக்கு விரைந்து சென்றான்;
அங்கு நற்கண்ணை வந்துள்ள தகவல் அறியாமல்!

இதற்கிடையே
'உறையூர் அரண்மனைக்கு உடனே அழைத்து வரச்
சொன்னார்' என்று
ஒரு வீரன் தேர் ஒன்றை தெருவாயில் ஓரத்தில்
நிறுத்திவிட்டு,
அந்தி சாய்ந்துவிட்ட காரணத்தால் அகல்விளக்கின் முன்னாலே
குந்திக்கொண்டு கவிதை எழுதுகின்ற காவற்பெண்டை,
அழைத்திட்டான்! அவசரமெனக் குதித்திட்டான்!

பரபரப்பில் எதற்காக என்றுகூடக் கேட்காமல்
பாட்டெழுதும் ஓலையினைச் சுருட்டிப் போட்டுவிட்டு
பூட்டொன்றை வீட்டுக்குக் காவலாய் மாட்டிவிட்டு
புறப்பட்டுத் தேர்ஏறி அமர்ந்துகொண்டாள் காவற்பெண்டு!

உறையூர் அரண்மனைக்குப் போகாமல் - அந்தத்தேர்,
ஒரு காத தூரம் உறையூர் எல்லை தாண்டி ஓடியதால்,
தித்தன்தான் அழைத்திருப்பான் என்று நம்பி,
தேர் ஏறிச் சென்ற செவிலித்தாய் திடுக்கிட்டாள்!
எத்தர்களாம் கட்டியும் பாணனும் செய்திட்ட சூழ்ச்சியினால்
எதிரிகளின் பாசறைக்கு இழுத்து வரப்பட்டோம்
என்றுணர்ந்து,
எரிமலையாய் வெடித்தபடி, ''இந்த இழிதகைச் செயலுக்கு,
எவன் வகுத்தான் வீரம் என்று ஓர் இலக்கணம்?''
எனக்கேட்ட காவற்பெண்டை நெருங்கி;

''பசுமந்தை கவர்ந்தபின்தான்; தாயே;
பகையெதிர்த்துப் போரிடுதல் இந்தப் பாணன் வழக்கம்!
உறையூர் அரண்மனையில் பசுவாக நீ இருந்து
உறவாக வளர்த்தமகன் ஓடிவிட்டான் நாட்டைவிட்டு!
ஒப்பில்லாப் பேரழகி ஐயை எனும் ஒய்யாரியும்
உன் மடியில் தவழ்ந்து வளர்ந்தவள்தானே!

அதனால்தான்;
காவற்பெண்டாம் இந்தக் காராம்பசுவைக்
கவர்ந்துள்ளோம் - உன்
கன்றனைய கட்டழகுப் பெட்டகமாம் ஐயை; இந்தக்
கட்டியெனும் மன்னவனை,
மணந்து கொள்ளச் செய்துவிடு! பின்னர்
மன்னித்து மறந்திடுவோம் உறையூர்மேல்
பகையுணர்வை'' என்றான் பாணன்!

''மண்வளைத்துப் பின்னர் நீங்கள்
பெண் வளைத்துப் போவதற்கு - உறையூர்வாழ்

மக்கள் எல்லாம் மரங்கள் அல்லர்! அதனாலே
மறந்திடுங்கள் ஐயைநல்லாளை அடைகின்ற
திட்டத்தை'' என்றாள்!

3. ''கொய்யாக் கனியாம் ஐயையினை மறப்பதெனில்
எளிதான காரியமோ?
கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூத்த வேங்கை மரத்தின்
கவினுறு தாதுக்களைப் போன்ற அழகுத் தேமல்கள்
நிறைந்து
கருங்கண்களுடன் விளங்கும் கட்டவிழா
மொட்டுக்களாய்க்
குன்றென நிமிர்ந்த கொங்கை கொண்டாள் என்று
கோதையொருத்தியைப் பரணர் வர்ணிப்பாரோ; அவர்
பாணியில் சென்று நானும் ஐயை முகம்
நாணிடப் புகழ்ந்து பாடிடல் வேண்டும்''

- என்ற கட்டி மன்னன் பேச்சுக் கேட்டுக்
காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள் காவற்பெண்டு!
''பகைவர்களே! நீங்கள் எனை இந்தப் பாசறையில்
கொன்றாலும் பரவாயில்லை;
பசுந்தோகை ஐயையின் வாழ்வைப் பாழ்படுத்த
விடமாட்டேன் அறிவீர்'' என்றாள்!
''அதையுந்தான் பார்ப்போம்; அடே யாரங்கே?
அடையுங்கள் இவளை ஒரு கூண்டில்'' என்று;
ஆணையிட்டான் கட்டி மன்னன்.

1. ''இகந்தன ஆயினும், இடம்பார்த்துப் பகைவர்
ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவையிமில் விடைய வேற்றா ஒய்யும்

கனையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்
விழவு அயர்ந் தன்ன கொழும்பில் திற்றி
எழா அப் பாணன்...''

(அகநானூறு : பாடல் : 113
பாடியவர் : கல்லாடனார்)

2. ''குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
பல்வேற்கட்டி நன்னாட்டும்பர்...''

(குறுந்தொகை : பாடல் : 11
பாடியவர் : மாமூலனார்)

3. ''நாகிள வேங்கையின்
கதிர்த்து ஒளி திகழும் நுண்பல் சுணங்கின்
மாக்கண் மலர்ந்த முலையள்...''

(புறநானூறு : பாடல் : 352
பாடியவர் : பரணர்)

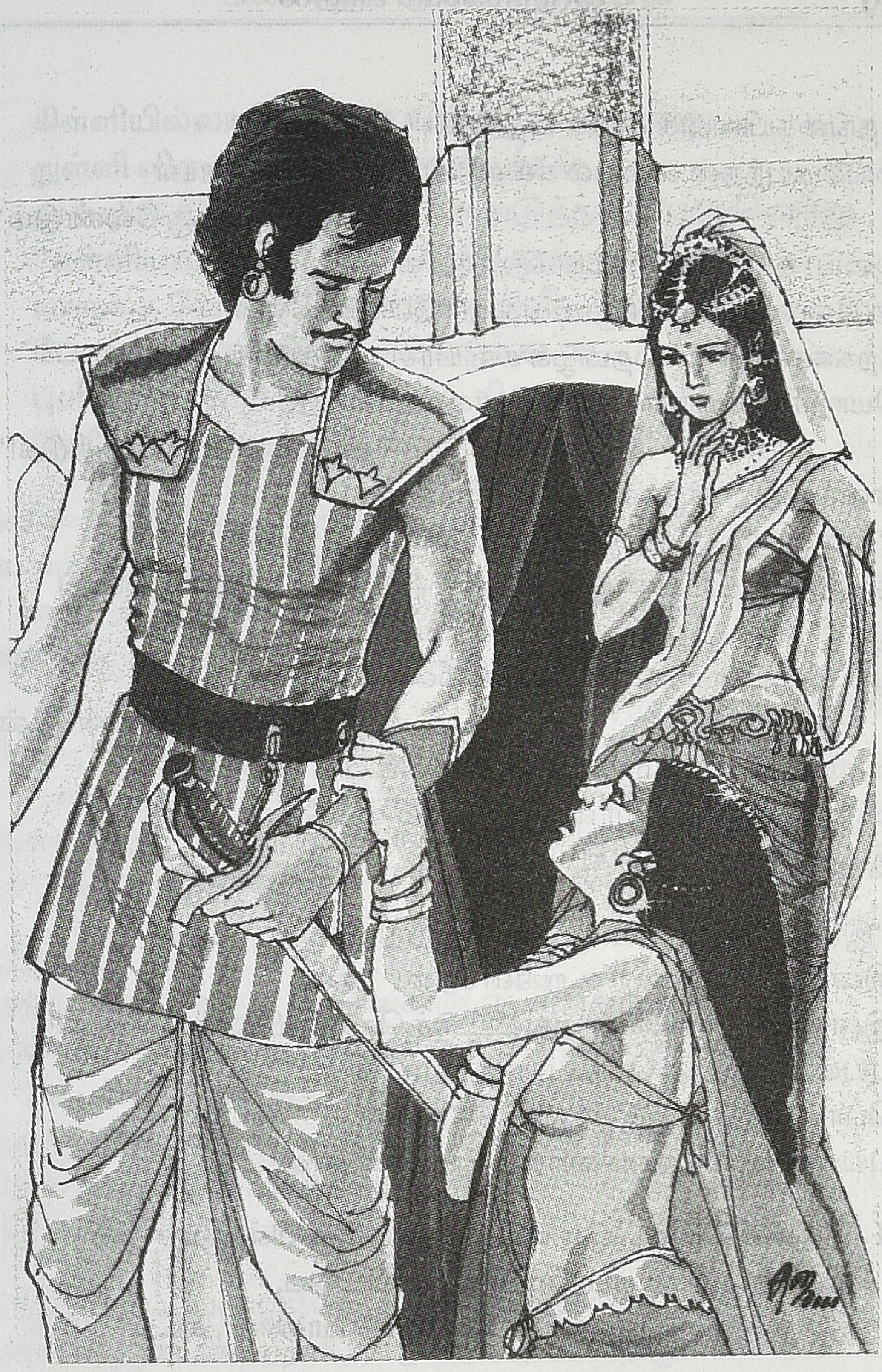
பொருள் விளக்கம் :

இகந்தனவாயினும் = எல்லைகடந்த தூரமாயினும்.
பகைவர் ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பு = பசுக்களைப் பாதுகாத்து பகைவர் உறையும் உணவு மிகுதியான அரண்!
குவை இமில் விடைய வேற்று ஆ ஓய்யும் = திரண்ட திமில் கொண்ட காளைகளுடன் கூடிய பகைவர்களின் பசுக்களைக் கவர்ந்திடும்!. சுருணை = பூண். கனிகாழ் = நெய்கனிந்த வேலின் தண்டு. எழாஅப் பாணன் = புறங்கொடாத பாணன்.
நாகிள வேங்கை = கொத்துக் கொத்தாய் பூத்துள்ள இளவேங்கை மரம். நுண்பல் சுணங்கு = நுண்ணிய பலவாகிய பூந்தாது.

♦ ♦ ♦

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயினும் சாலப்
பரிவு காட்டி வளர்த்த தாய் காவற்பெண்டு;
பகைவரது பாசறையின் கூண்டுக்குள்ளே
பறவைபோல் சிறகடித்துப் பதைப்பதை அறியாப்
பாசமகன் நற்கிள்ளி, ஐயையினைப் பார்ப்பதற்கு,
பொற்கூரை வேய்ந்துள்ள மாளிகைக்குள் நுழைந்தவுடன்
நற்கண்ணை அங்கிருக்கக் கண்டு அதிர்ந்து போய்
நின்றுவிட்டான்!
''அண்ணா வருக!'' என அழைத்திட்ட ஐயை நல்லாள்;
''உன்னைக்
கண்ணாக உயிராகக் கருதுகின்ற கவியரசியினைக்
காண்க!'' என்றாள்!
''மண்ணாளும் மகராசன் கட்டியென்பான் - மணப்
பெண்ணாக உனைக்கொள்ள முற்றுகையிட்டுள்ளான்! - மனம்
புண்ணாக உறையூர் மக்கள் எல்லாம் புறப்பட்டுப்
போருக்குக் கிளம்புகின்றார் - நற்கண்ணையினை;
நாளைக் காலைக்குள் போர்ப்
பண்ணாகப் படைவீரர்க்குப் பாட்டொன்று
எழுதச்சொல்!'' என்றுரைத்த கிள்ளியின் கால்வீழ்ந்து;
''மண்ணாகப் போகட்டும் என் வாழ்வென்று
முடிவெடுத்து விட்டீரா? இதற்காகவோ
பெண்ணாக நான் பிறந்தேன்?'' எனக் கேட்டுக் கண்ணீர்
உகுத்தாள் நற்கண்ணை!

‘‘தங்கையினைக் காண வந்தேன் - இங்கும்
மங்கையுந்தன் மையல் கதை கேட்கும் வேதனையா
எனக்கு வேண்டும்?
ஐயை! வருகின்றேன் நான்; நாளை
அதிகாலைப் போர்முனைக்குப் போகின்றேன்!
நற்கண்ணை நல்லதமிழ்க் கவியரசி - அவளுக்கு
பொற்கிழியொன்றைப் பரிசாக வழங்கி நீயே
வழியனுப்பி வைத்திடுக!’’
எனக்கூறி நகர்ந்தவனை எதிர்மறித்து;
‘‘தன வணிகன் பெற்றெடுத்த மகள்தான் நான்!
தந்திடுவீர் பரிசென்று தமிழ் எழுதிப்பிழைக்க வரவில்லை!
முந்தி நான் அறிவித்த சூளுரையை
முடிமன்னன் மகனே! உமக்கு மீண்டும் நான்
நினைவூட்டுகின்றேன்!
வாழ்ந்தால் உமை மணந்து வாழ்வேன் - அன்றி
வீழ்ந்தால் உமது வாள்முனையால் வீழ்வேன்
இஃதுறுதி என அறிக!’’ என்றாள்!

‘‘இரண்டுமே நடக்காதென்று அறுதியிட்டு
இன்னும் ஒருமுறை கூறுகின்றேன்!’’ என
இன்னாச்சொல் இறைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டான் கிள்ளி!
புயலில் ஆடாத கொடி பார்த்ததுண்டோ;
பொய்யில்லை இதோ இரு கொடிகள்,
புயல்காற்றில் அசைவற்றுப் போயின காண்!

1. தித்தனிட்ட கட்டளைப்படி நாளவையின் முரச ஒலி;
திக்கெட்டும் பரபரப்பாய்ப் பரவிடவே,
திகைத்துப்போய் நடுங்கினார்கள் பாணன், கட்டி!

கிள்ளியில்லா நேரத்தில் உறையூரை வென்று
துள்ளி விளையாடவந்த பகைவர்கள்;
முள்ளில் இட்ட ஆடையினை எடுத்தாற் போதுமென்று
''கள்ளியாம் ஐயை எனும் கருங்குரங்குப் பெண்
யாருக்கு வேண்டு''மென்று கூறிவிட்டுப்
போருக்கு வராமலே கடையைக் கட்டி
புளிக்குமிந்தப் பழமென்று கூறி,
இளிக்கும் நரியைப் போல் ஓடிவிட்டார்!

களம் புகுந்தால் புறமுதுகு காட்டவேண்டும் - பின்
உளம் நெகிழ்ந்து கூனிக்குறுக வேண்டும்!
''காவற்பெண்டு மட்டும் நமது காவலிலே இருக்கட்டும்;
காலாள், புரவி, களிறு, தேர்ப்படை நான்கும்
திரும்பட்டு''மென்ற
கட்டி, பாணனது ஆணைகேட்டுச்
'சட்டி சுட்டதடா - கைவிட்டதடா' என்றெண்ணி
நண்டுக்குஞ்சுகள் வளைநோக்கி விரைவது போல்
நாடு திரும்பியதாம் நலமாக நாற்படையும்!

இந்த
நற்செய்தி உறையூர் மாளிகைக்கு எட்டியதும்,
நற்கண்ணையினைத் தழுவிக்கொண்டு ஐயை நல்லாள்;
''படையெடுத்து வந்த நச்சுப் பாம்பிரண்டும்
பாய்ந்து வரும் கீரியாம் நமது கிள்ளிக்குமுன்
நிற்க முடியாமல் நெளிந்தோடி விட்ட
நிகழ்ச்சியினைப் பாட்டொன்றாய்த் தீட்டுக!'' என்றாள்.

''செத்திருப்பேன் இந்நேரம் உன் அண்ணன் கையால்!
செவிலித்தாய் காவற்பெண்டு வரட்டுமென்றிருக்கின்றேன்!

‘நானே முன்னின்று நடத்திவைக்கின்றேன்
திருமணத்தை’ என்றார்; அதை
நம்பிக்கொண்டு நானுமின்னும் இருக்கின்றேன் உயிரோடு!
எண்ணியவாறு இனிதாய் என்காதல் நிறைவேறி உன்
அண்ணியாகும் பேறு நான் பெற்றுவிட்டால்
வெண்ணிலவு, தென்றல், தீம்பாகு, தேன்மழையன்ன
எண்ணற்ற கவிதைகளை எழுதிக் குவித்திடுவேன்’’ என்றாள்!

அப்போது
தோழியொருத்தி பெருமூச்சு வாங்க ஓடிவந்து பெருங்
கோழிநாய்கன் மகள் உயிர் மூச்சு பறிக்கின்ற சேதி சொன்னாள்!
‘‘கட்டி, பாணன் எனும் கயவர் இருவரும் - நமது
காவற்பெண்டைச் சிறைக்கூண்டிலிட்டு இழுத்துச் சென்றுளதால்
செவிலித்தாயை மீட்டுவர - நாளைக்குச்
செருமுனை செல்கின்றார் நற்கிள்ளி!’’

இன்பச் செய்தியினைத் தொடர்ந்து - இந்தத்
துன்பச் செய்தி வந்ததாலே;
இரவுணவை மறுத்துவிட்டு, உறங்குதற்கு
இருவருமே தனித்தனி அறைக்குச் சென்றார்!

♦ ♦ ♦

‘‘காலையிலே பாணன், கட்டி இருவர் நகர் முற்றுகையிட்டு
காவற்பெண்டுத்தாயை மீட்பேன்’’ எனச் சூளுரைத்து;
நள்ளிரவில் தூக்கமின்றிப் புரண்டு கொண்டிருந்த
நற்கிள்ளிச் சோழன் காதில் கதவுதட்டும் ஒலிகேட்க; ‘‘இந்த
நற்கண்ணையின் தொல்லை தாங்க முடியவில்லை’’ என

முணுமுணுத்தவாறு அசைந்தெழுந்து சென்று அறையின்
முன்வாசல் கதவுதனைத் திறந்து பார்த்தான்!

''அம்மா வந்து விட்டீர்களா?'' என ஆச்சரியத்தால்
அலறிவிட்டான்!

ஆமாம்! காவற்பெண்டு எதிர்வந்து நின்றாள்!
''மகனே நற்கிள்ளி! மன்னன் கட்டியையும் அவன்
தோழன் பாணனையும்

மாமூலனார், கல்லாடனார் எனும் இருபுலவரும் சந்தித்து,
'பகைவர்களின் உயிர்பறிக்கும் போர்முனையில்கூட
பண்பாடு காக்கின்ற நெறிமுறைகள் உண்டு!
உறையூரின் இளவரசியை சிறைப்பிடிக்கச் சென்றீர்;
ஓடிவந்தீர் நற்கிள்ளி வந்துவிட்ட செய்தியினைக் கேட்டு!
எதிரியின் வலிவு பெருகியதுணர்ந்து நீவிர் எடுத்த முடிவு நன்று!

எனினும் எங்களில் ஒரு தமிழ்க்கவியைக் கைது
செய்தமைக்கு என்ன நியாயம் உண்டு?
கணநேரமும் தாமதிக்காமல் காவற்பெண்டை
விடுவித்திடுக! - அப்படியோர்
கட்டளையினை இப்போதே நீவிர் பிறப்பிக்காவிடில் இன்றோடு
கல்லாடனார், மாமூலனார் உறவு அற்றுப் போயிற்றென
முற்றுப்புள்ளி வைத்திடுக!'

இரு புலவர்களும் இவ்வாறு சினந்து கொண்டவுடன்
ஒரு நொடியும் தயங்காமல் எனை விடுவித்தார்!
திருமகனே! உனைக்காண ஓடோடி வந்தேன் - என்
மருமகளாய் நற்கண்ணை இங்கு வந்தாளே; எங்கே?'' என்றாள்!
''தாயே! அடியேனை மன்னித்திடுக; அவளை நான்
மணந்து கொண்டால்

தமிழுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய இலக்கிய
அணிகலன்கள் பல கிடைக்காமலே போகும்!
தமிழ் இனமானமும் தடந்தோள் வீரமும் மேலும்
உயர்ந்து சிறந்திட,
அமிழ்தாய்க் கவிதைகள் அவள் இயற்றிட வேண்டும்;
அதை விடுத்து,
அந்தப்புரச் சிறையினில் அந்தப் பாடும் பறவையை
அடைத்துப் போட்டால் அணுப் பயன்தான் உண்டோ,
தமிழுக்கு?'' என்றான்!

''இலக்கியங்கள் தமிழில் வார்த்தெடுக்க;
இல்வாழ்க்கை தடையாக இருக்குமென்று யார் சொன்னார்?
மாந்தோப்பில் குலுங்குகின்ற பழங்களைப்போல்
மங்காப்புகழ் தமிழ்க்கவிதை குவிப்பதற்கு
மணவாழ்வ மறுப்பா கூறும்?
மாதுளைச் சாறுடன் மலைத்தேன் கலப்பதாலே கசப்பா
தோன்றும்?

மகனே கேள்; மறுக்காமல் என் வேண்டுகோளை
ஏற்றிடுக!'' என்றாள்.

''மறுப்பதாக எண்ணிடாதீர் அம்மா! நான்
வெறுக்கவில்லை நற்கண்ணையினை - ஆனால்;
போர்வாளைத்தான் நான் காதலிக்கின்றேன்.
பூவிதழை அல்ல! அல்ல! அல்லவே அல்ல;'' என்றான்!

''வேறுபாடு தெளிவாகத் தெரிகிறது மகனே - ஊரார்
கூறுவதுபோல் உனைப்பெற்ற உண்மைத்தாயாக
இருந்திருந்தால்,

தாய்சொல் தட்டாத தனயனாகத் திகழ்ந்திருப்பாய்! இந்தச்
சேய் வளர்த்த செவிலித்தாய்தானே காவற்பெண்டு!
அதனாலே அலட்சியப்படுத்துகின்றாய் என்னை;
அன்புள்ள இளவரசே! நான் வருகின்றேன்'' என நகர்ந்தாள்!

''இதயத்தில் ஈட்டியினை எறிந்துவிட்டீர் தாயே!
இனியும் நான் பிடித்த பிடியில் உடும்பாக இருக்கப்
போவதில்லை!

எனைப் பெற்றெடுத்த தாய்தான் தாங்கள் - அதற்கு
எடுத்துக்காட்டாக; நாளைக்காலையிலே
நற்கண்ணையினை நானே போய்ச் சந்தித்து
நல்ல முடிவை அறிவிப்பேன்''

கிள்ளியின் உச்சிமோந்து வாழ்த்துக்கூறி
''நள்ளிரவு ஆயிற்று அதனால் நாளைக்கு வருகின்றேன்;
இருவருமே நற்கண்ணையினைப் பார்த்து
இனிய செய்தி கூறுவோம்'' என்றுரைத்து
விழிவடிக்கும் ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு தன்
வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றாள் காவற்பெண்டு!

♦ ♦ ♦

நற்கண்ணையின் தூய காதல் வெற்றியினை நினைத்தவாறு
நற்கிள்ளி இமை மூடி இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்!
நாழிகை ஒரு சிறிது கழிந்த பின்னர்,
ஆழிசூழ் உலகமே அவளாய் மாற - கற்பனைக்
கனவுலகில் பயணமானான் - காதற்
கிளியுடனே இணையாகப் பறக்கலானான்!

அச்சத்தால், நாணத்தால், மடம், பயிர்ப்பால்
அருகில் வராது அசைந்தாடிச் சென்றவளை
'இச்'சென்ற முத்தத்தால் புலன்மாற்றி
இழுத்தணைத்துப் பஞ்சணையில் போட்டுக்கொண்டான்!
இருமேனி - திருமேனி - ஒன்று கருமேனி; அது அவன் மேனி!
மறுமேனி - மாம்பழ நிறமேனி - மங்கையவள் மாயமேனி!
அமுதக்கலசங்கள் இரண்டும் நெஞ்சில் அழுந்த அழுந்த -
அவள்
குமுதவிழிகளோ குறுகுறுக்க இன்பம்! இன்பம்! இந்தக்

கனவுப்பனியின் பொழிவு கலைத்து
நினைவுக் கதிரோன் முளைத்திடவே
கண்விழித்துக் கொண்ட கிள்ளி;
களிப்பு சிந்தும் முகத்தினனாய் - ஒரு
கால்தூக்கித் தலையணைமேல் போட்டுக் கொண்டான்!

இவ்வாறு
பஞ்சணையில் பரவசமாய்ப் படுத்திருந்த கிள்ளிமீது
பறந்து வந்து விழுந்தது ஓர் ஓலைச்சுருள்!
எடுத்துப் படித்துப் பார்த்த கிள்ளி,
துடித்துப் போய் எழுந்து நின்றான்!
'இன்றிரவு இளவரசி ஐயை
இங்கிருந்து சிறையெடுக்கப்படுகின்றாள்'
ஓலையிலே இச் செய்தி கண்டு
உரக்கச் சிரித்திட்டான் கிள்ளி!
ஓடி ஒளிந்த கட்டிக்கும் பாணனுக்கும்
உடல்தினவு அடங்கவில்லை போலும் - என்
உடன்பிறப்பாம் ஐயையினைக் காப்பாற்ற; இந்த

உடைவாளே போதுமென உறுமிக்கொண்டு,
ஊழித்தீயெனப் புறப்பட்டான் - தங்கை
உறங்குகின்ற மாளிகைக்கு!

♦ ♦ ♦

1. ''வலிமிகும் முன்பின் பாணனொடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடுஇன் தெண்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சி
போரடு தானைக் கட்டி
பொரா அது ஓடிய...''

(அகநானூறு : பாடல் : 226
பாடியவர் : பரணர்)

பொருள் விளக்கம் :

வலிமிகும் முன்பின் பாணன் = வலிமை மிகுந்த போர் ஆற்றல் கொண்ட பாணன். தார்மலி தித்தன் = வெற்றி மாலைகள் மிகுதியாக அணிந்த தித்தன்.

பாடுஇன் தெண்கிணைப் பாடு = மகிழ்ச்சியொலி கிளப்பும் தோற்கருவியின் முழக்கம். நாளவை = அரசனின் அத்தாணி மண்டபம். போர்அடு தானைக் கட்டி = போரில் பகைவரை வெல்லும் ஆற்றல்மிகு படைகளைக் கொண்ட கட்டிமன்னன். பொராஅது = போராடாமல்.

♦ ♦ ♦

நீலமயிலொன்று தோகை விரித்ததுபோல் அமைந்த
கோலமிகு கட்டிலிலே கோதை ஐயை நல்லாள்
அனிச்சமலர் தேகத்தை அரவுரியன்ன ஆடையால் மூடி;
அண்ணன் வரும் தகவல் ஒன்றும் அறியாமல்,
ஆழ்ந்ததோர் உறக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தாள்!
காவற்பெண்டின் முன்னே கட்டியும் பாணனும் ஐயையின்
கட்டழகைக் கற்பனையாய்ப் புகழ்ந்ததொன்றும்
மிகையே இல்லை!

பரணர், ஒரு பாவை குறித்து அவள் ஆடையுரித்துப்
பாட்டெழுதினாரே; அதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டாய்ச்
சோழமகள், சொர்ணத்தின் வார்ப்படமாய், காளைகளைச்
சொக்கவைக்கும் பாற்குடங்கள் படைத்தவளாய்க்
காட்சி தந்தாள்!

தென்றல் வந்து பலகணி வழியே நுழைந்து
திருட்டுத்தனமாய் அவள் மேலாடை நகர்த்தியதால் வானத்
திசைமுழுதும் பரவி நின்ற விண்மீன்கள்;
திடுக்கிட்டுத் திகைத்துக் கண்சிமிட்டிப் பார்த்து,
மலையிரண்டுக்கிடையே வெண்ணிலவு தோன்றி - அதுவும்,
மாளிகைக்குள் மஞ்சத்தில் குளிர்பொழிவதெவ்வாறு என்ற;
மருமத்தை அறிவதற்கு ஆவல் மிகக்கொண்டு,
மந்திராலோசனைக் கூட்டமே நடத்துகின்ற விந்தை என்னே!

அந்த இரவில்;
காற்றசைத்துக் கொஞ்சுகின்ற திரையினூடே
கரும்போர்வை போர்த்திய உருவமொன்று
கையிலொரு கட்டாரி பிடித்தவாறு - ஐயையின்
கட்டிலுக்கருகே வந்து நின்று,
சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே - அந்தப்
பத்தரை மாற்றுப் பாவையினை உற்று நோக்க;
அப்போது உடன்பிறப்பைக் காப்பாற்ற உடைவாளுடனே
அண்ணன் கிள்ளியும் அங்கே வந்துவிட்டான்!
ஆலயத்துச் சிலைபோல அவளை அபகரித்து ஓடிவிட,
ஐயை என்ன ஊமையா? செவிடா? உயிரற்ற பதுமையா?
அதனால் நச்சு மூலிகையொன்றைக் கொண்டு
அவளை மயக்கமுறச் செய்த பின்தான்
சிலையாக்கிச் சிறையெடுக்க முடியுமென
சிந்தித்து முடிவெடுத்ததுபோல்;
கரும்போர்வை உருவம், கையிலுள்ள
கட்டாரியினைக் கீழே வைத்துவிட்டு
மூலிகை முடிச்சொன்றை - ஐயையின்
மூக்கருகே கொண்டு செல்ல முயன்றபோது;

''மூடனே! மூர்க்கனே! நில்லடா;'' என்று
வேடனொருவன் விலங்கின்மேல் பாய்வதுபோல்
வீரவேங்கை நற்கிள்ளி தோன்றி உடைவாளை,
வீசுதற்குக் குறிபார்த்து ஓங்கிவிட்டான்!
இனியும் தாமதித்தால், எதிர்பார்த்தவாறு
இலட்சியம் நிறைவேறாதென்று; அந்த இருட்டுருவம்,
எடுத்தது கையில் கட்டாரியை; அப்போது
தடுத்தது ஐயையின் கை எனினும் - அவளை

நெட்டித் தள்ளிப் படுக்கையில் கிடத்தி
நெஞ்சுக்கு நேரே கட்டாரியை உயர்த்திப்பிடித்த
கரும்போர்வை உருவத்தை நோக்கி,
இரும்பு நெஞ்சன் நற்கிள்ளி உடைவாளை எறிந்தவுடன்;
கட்டிலருகே இருந்த தீபம் கீழே விழுந்து,
காரிருள் எங்கும் கப்பிக்கொண்டதய்யோ!
''ஆ!'' என்று வீறிட்டு அடங்கிய அவலக்குரல் ஓர்
ஆரணங்கின் குரலாய் இருப்பதை உணர்ந்து
''ஐயை! ஐயை! அன்புத் தங்கையே! - உன்
ஆவிபோக்கிடும் எமனாக நானே வந்துவிட்டேனோ?''
- என்றலறி,

விளக்கொன்றை விரைவாக ஏற்றிக்கொண்டு
விழியிரண்டில் மழைபொழிய அருகிலோடித் துடித்தான் கிள்ளி!

அங்கு கண்ட காட்சி என்னே?
ஐயைக்கோர் ஆபத்துமில்லை!
ஆனால் நற்கண்ணை தான்
உறையூர் இளவல் வீசிய
உடைவாளை நெஞ்சில் தாங்கி
உயிருக்கு விடைகொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் - அவள்,
உருவத்தை மறைத்திருந்த கரும்போர்வை
ஒரு மூலையிலே ஒதுங்கிக் கிடந்ததுவே!
ஐயை, அவளைத் தூக்கி அணைத்துக்கொண்டு
''அண்ணா! இஃதென்ன அநியாயம்?'' என்றாள்!

''இளவரசி! அவரை ஒன்றும் சொல்லாதே!
இது நானாகத் தேடிக்கொண்ட இனிய முடிவு!
உன் எதிரில்தானே சூளுரைத்தேன்; நினைவில்லையா?
- அதனை

உன் முன்னிலையில் நிறைவேற்றிக் காட்டிவிட்டேன்!
‘வாழ்ந்தால் உமை மணந்து வாழ்வேன் - அன்றி
வீழ்ந்தால் உமது வாள்முனையால் வீழ்வேன்!’
என்று நான் சொன்னபோது;
இரண்டுமே நடக்காதென்று,
எடுத்தெறிந்து பேசினாரே, நற்கிள்ளி!
இதோபார்; யார் வாளால் வீழ்ந்துள்ளேன் பார்!
இளவரசியுன்னை சிறையெடுத்துப் போவதாக
எழுத்தைமாற்றி நான் எழுதி வீசிய ஓலையால்
ஏமாந்துபோனார் உன் அண்ணன்!
எதிரியெனக் கருதிக்கொண்டு
எப்படியோ என் சபதத்தை
அவரையறியாமல் நிறைவேற்றி வைத்துவிட்டார்!
அதற்குநான் உனக்குத்தான் நன்றிபல கூறவேண்டும்!
உனைக் கொல்வதுபோல் நான் பாசாங்கு செய்ததால்தான்
உன் அண்ணனது உடைவாளை முத்தமிடும் பேறு என்
உடலுக்குக் கிடைத்தது!

என் மனத்தில் நான்
எழுப்பிய கோட்டையினைக்
கட்டி முடிக்காவிடினும்,
எண்ணியவாறு என்னுயிரினைத்
திண்ணியராம் தித்தன் மகனுக்கே
அளிப்பதென்ற உறுதியிலே
அணுவளவும் தவறாமல்
அற்புத வெற்றியினைக் கண்டுவிட்டேன்!’’

வேதனையின் சாயல்கூட முகத்தில் படாராமல் - களத்திலோர்

வீரன் மரணத்தை ஏற்பதுபோல், நற்கண்ணை பேசப்பேச

''மன்னித்துவிடு நற்கண்ணை'' என்று கதறி
மண்டியிட்டு அவள் தலையைத் தன் மடிமீது
வைத்துக்கொண்டான்!
கண்ணீர் வழிந்திட்ட கிள்ளியின் கன்னத்தை, தன்
காந்தள் விரல்களாலே துடைத்திட்டாள் நற்கண்ணை!
''போர்வாளைத்தான் காதலிப்பார் உன் அண்ணன்!
பூவிதழை அல்ல! அல்ல! அல்லவே அல்ல!''
கூர்கொண்ட உடைவாளுக்கு உயிரைத் தந்துகொண்டே
நேர்கொண்ட பார்வையுடன் நேரிழையாள் இதைச்சொல்ல;
வேர் அற்ற மரம்போல நிலையற்றுத் தள்ளாடி, நற்கிள்ளி;

''விடிந்தபின் தாயுடன் ஓடிவந்து உறையூர் அரண்மனையின்
விளக்காக உனை ஏற்றுக்கொள்ளக் காத்திருந்தேன் -அதற்குள்,
முடிந்ததே உந்தன் வாழ்வு என் அறியாமை
இருட்டாலே!'' என்றழுதான்!

''அன்னை காவற்பெண்டு வந்துவிட்டாரா?'' என்று
அகமகிழக் கேட்டவாறு தலையைச் சாய்த்தாள்!
குபுகுபுவெனக் கொட்டுகின்ற குருதி நீர்வீழ்ச்சியிலே
குளித்துக்கொண்டே கவியரசி, ஒன்று சொன்னாள்!

''இனியவரே! இன்றென்காதல் கைகூடியது! எனை,
ஈன்றெடுத்த தாய் எனக்கு எவ்வாறு காவலிருந்தாள்
தெரியுமா?''

1. தாமரையின் காம்புகள் விரிந்து மலர்ந்த பூவிதழ்கள் உதிரும்படி

தரணிவாழ் மக்களுக்கெலாம் வாழ்வளிக்க

காரிருளிலும் மழை பொழியும்! அப்போது
காற்றால் தூக்கி வீசப்படும் அலைகளின்
துளிகளைத் தடுக்கமுடியாமல்
புறத்தே விடுக்கின்ற சிறிய கரைகளையுடைய
பொற்றாமரைக் குளத்தைக் காத்திடும் காவலன்போல,
எனைப் பெற்றெடுத்த தாயார் கண்மூடாமல்
எனைக்காத்திட்டாள்!

உனைஅடைய நானோ; அவளையும் மீறி,
தடாகத்துச் சிறுகரையில் மோதிவெளியேறும்
தண்ணீர்த்துளிபோல ஓடிவந்தேன்!

இப்போது
கண்ணீர்த்துளி சிந்துகின்றீர்; இதுவே நமது காதல்
மணவிழாவின்
பன்னீர்த்துளி எனக்கருதி மகிழ்கின்றேன்!
போர்வாளை மட்டுமே காதலிக்கும் என் கண்ணாளா! இந்தப்
பூவிதழுக்கும் ஒருமுறை அருள்பாலிக்க உமது திருவுளச்
சம்மதமோ?'' என்றாள்!

அரும்புமீசை அவள் இதழில் பொருந்த
கரும்பாய் முத்தம் நூறு கொடுத்தான்!
ஒன்றை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு அப்போதே அவள்
உயிர் பறந்து விட்டதாலே; உறையூரான் மயங்கி வீழ்ந்தான்!

1. ''..... ஈங்கைத்
துய்அவிழ் பனிமலர் உதிர வீசித்
தொழில்மழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
எறிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறுகோட்டுப்

பெருங்குளம் காவலன் போல
அருங்கடி அன்னையும் துயில் மறந்தனளே!”

(அகநானூறு : பாடல் : 252
பாடியவர் : நற்கண்ணனார்)

பொருள் விளக்கம் :

ஈங்கை = தாமரை. துய் = காம்பு. தொழில்மழை = உலகில் தொழில்களுக்கு முதன்மையான மழை.
பானாட் கங்குல் = நள்ளிரவின் இருட்டு.
எறிதிரைத்திவலை = வீசுகின்ற அலையின் துளி.
சிறுகோட்டு = சிறிய கரையினையுடைய.

(முற்றும்)

♦ ♦ ♦

திருமகள்
நிலையம்